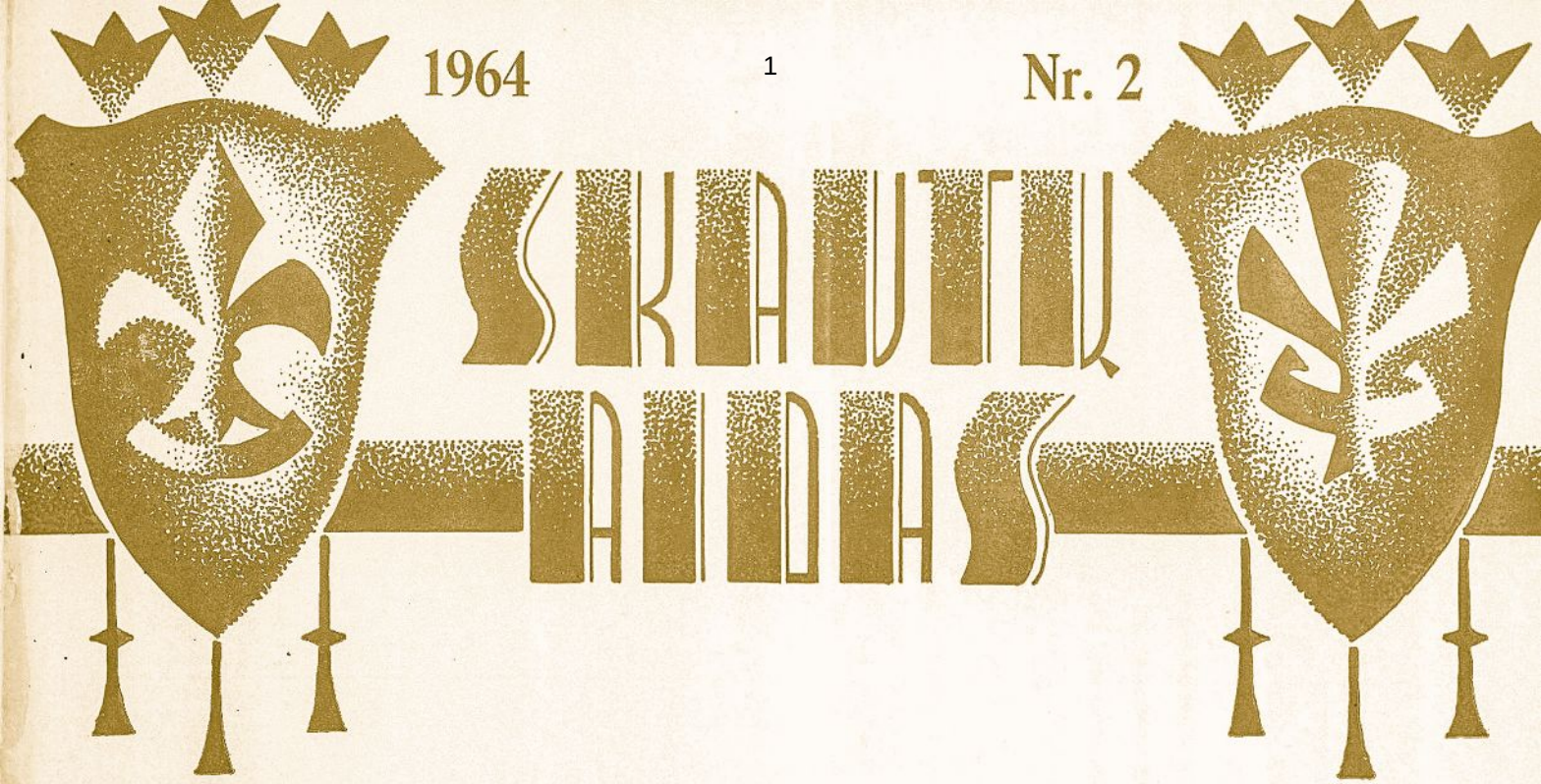

1964

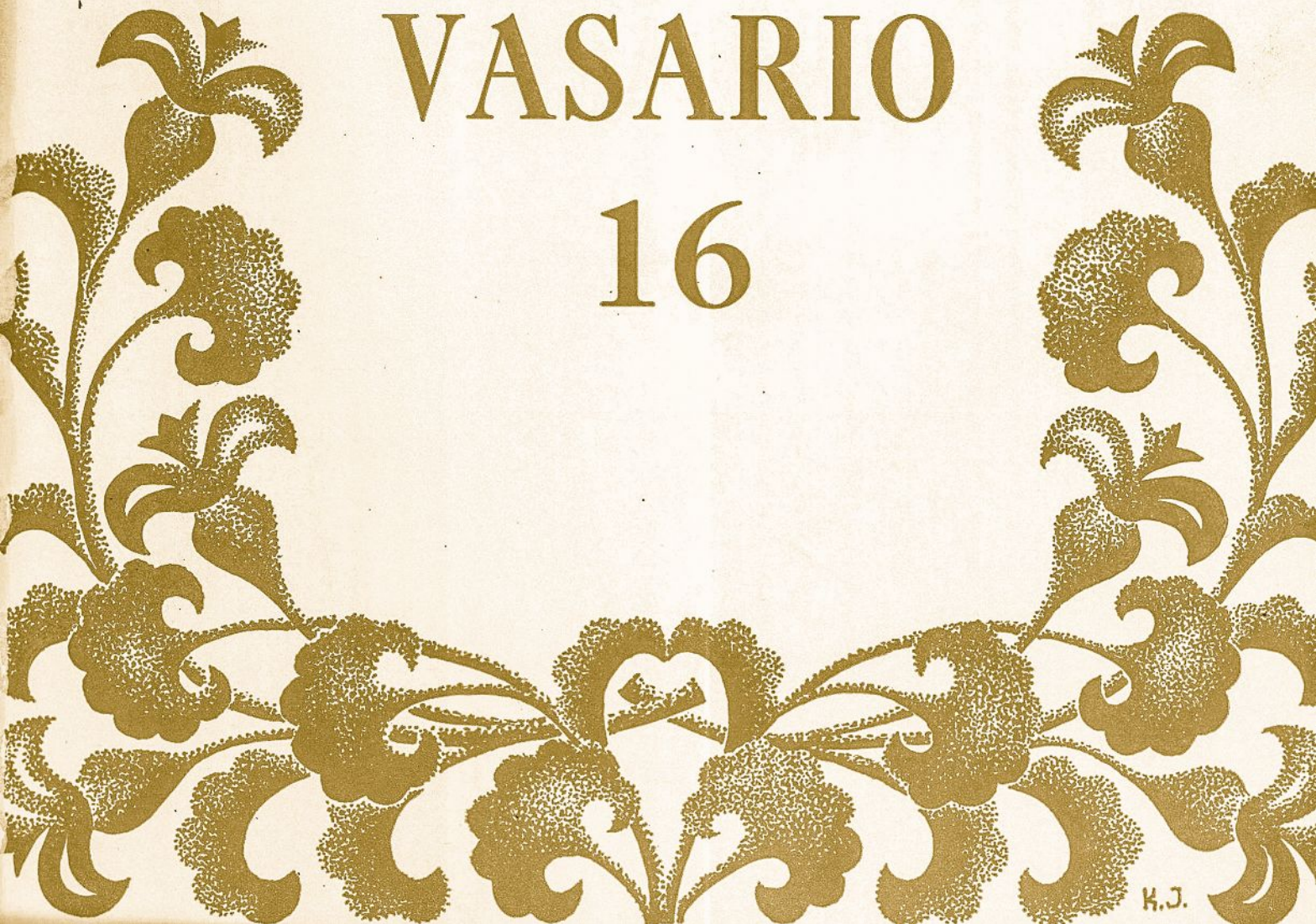
1

Nr. 2

VASARIO

16

Lietuvių skautų ir skaučių laikraštis. Įsteigtas 1923. III. 1 Šiauliuose, Lietuvoje. Oficialus Lietuvių Skautų Sąjungos organas. Leidžia: LSS Tarybos Pirmija. Prenumerata: metams — \$3.00, pusei metų — \$2.00; paskiras nr. — \$-.40. Vyriausias redaktorius: v.s. Antanas Saulaitis, Old Colonial Road, Oakville, Conn., 06779, USA. Redakcinė komisija: v. s. kun. St. Yla, v. s. Aleksas Matonis, s. Petras Molis, s. Ona Saulaitienė, s. Stefa Subatkevičienė, v. s. Adolfas Venclauskas.

SKAUTŲ AIDAS (THE SCOUTS' ECHO), a monthly Lithuanian Youth magazine published by The Lithuanian Scouts Association, Not For Profit Illinois Corporation. Subscription rate \$3.00 yearly. Application to mail at second class postage rates is pending at Thompson, Connecticut. Editor in Chief and Managing Editor: Antanas Saulaitis, Old Colonial Road, Oakville, Conn., 06779, USA.

MIELI SKAITYTOJAI!

SKAUTŲ AIDAS, kiek liečia redakciją, galima sakyti, jau įsikūrė naujojoje vietoje. Po paskutiniojo pr. metų numerio rankraščių beveik nelikę, tas pats ir su iliustracijomis. Nuo čia reikėjo pradėti iš naujo. O ir pasikeitęs redakcijos adresas neįstrigo mieliems bendradarbiams taip greitai, todėl ir jų pagalba ateina lėtai. Šiuo tarpu dalykai pasitaisė ir medžiagos jau susikauptė bent keliems numeriams pirmyn.

Atitinkamų skyrių medžiaga turi nuolat naujai papildyti; taip pat ir žinutės iš didžiulio mūsų skautavimo būties laukiamos visada.

Redaktoriui ir atitinkamai jo artimiesiems talkininkams — skyrių tvarkytojams tenka visa techniškojo redakcijos darbo našta.

Perorganizuojant SKAUTŲ AIDO vadovavimo reikalus, mano labai susirūpinata laikraščio linijai, jo kryptčiai bei kitiems pagrindiniams klausimams tarti turėti kompetetingą kolektyvą, kuris regu-

liariai susirinktų gyvu žodžiu tiems reikams aptarti.

Norėjau, kad toje Redakcijos Komisijoje dalyvautų mūsų sąjūdyje ryškūs asmenys, bet galį būti tuose žodiniuose pasitarimuose, iš arčiau, ir iš principo pozityviai nusiteikę.

Š. m. SKAUTŲ AIDO viršelį puošia, skautams visada mielai padedančio, dail. K. Jatužio piešinys.

SKAUTŲ AIDO administracijos rūpesčius ir toliau dar neša s. L. Eimantas Kanadoje, ligi šiol veikęs kaip LS Brolijos Vadijos narys, dabar arčiau įėjęs į SKAUTŲ AIDO vadovybės sudėtį, laikraščio vadovavimo reikalams persitvarkius.

Žurnalas ekspedijuojamas, pagal administracijos planus, tiesiog iš spaustuvės.

Atrodo, kad pirmieji trys numeriai išeis pavėluotai ir beveik iš karto. Toliau, tikimasi, klinvinius įveikus, kad SKAUTŲ AIDAS galės mieluosius skaitytojus lankyti reguliariai.

Ačiū už talką, kantrybę ir gerą nuotaką!

Budžiū,

v. s. A. Saulaitis.

Iš Skautų Aido vajeaus

1964 m. garbės leidėjai:

- 1) "Senujų Laipsnių" Sk. Vyčių Būrelis, Boston, Mass.
- 2) "Aušros" Vartų tuntas, Chicago, Ill. USA.

1964 metų garbės prenumeratoriai:

1. Č. Kiliulis, Dorchester, Mass.
2. Ap. Treinys, West Roxbury, Mass. USA.
3. R. Bričkus, Cambridge, Mass.
4. Ont. Andriulionis, Boston, Mass. USA
5. J. Adomonis iš Boston — garbės pren. skautams Vokietijoje.
6. G. Juškėnas, Cleveland, Ohio,
7. Vl. Bacevičius, Cleveland, Ohio. USA.
8. Dr. A. Kaveckas, London, Ont. Canada.
9. K. Nenortas, Dorchester, Mass.
10. "Aušros" Vartų tuntas iš Chicago, — Vasario 16 gimnazijai.
11. J. & V. Krauceliūnaitės, Palos Park, Ill.
12. Vl. Vijeikis, Chicago, Ill.
13. Punsko lietuviams — užsako "Gražinos" sk. būrelis, Chicago, Ill.
14. Zigmas Jankus, Cleveland, Ohio. USA.
15. Skautei Vokietijoje — užsako P. Peldžius iš Boston, Mass.
16. Petras Molis, Shrewsbury, Mass.

Vėliavą gerbk! Įžodis...

B. Kerbelienės nuotrauka

MŪSŲ UŽDAVINIAI

Lietuviškosios skautybės uždaviniai:

Lietuvių skautybės sąjūdis yra tautinio auklėjimo dalis. Jis savo tautinio ugdymo vyksmu siekia iš vaiko ir jaunuolio išugdyti sąmoningą lietuvį, tikėdamas: a) kad toks lietuvis, pirmiausia, turi būti geras žmogus, tobulas krikščionis ir kilnus pilietis; jis, išugdytas pagal skautybės principus, bus išsavinęs tokių žmogaus savybių, kuriomis, skautiškojo siekimo samprata, turi pasireikšti kiekvienas gerai išskautavęs skautas — jau asmenybė;

b) bus veiklus visuose lietuvių gyvenimo išlaikymo darbuose ir aktingas lietuvių tautos ir savo bendruomenės narys;

c) laikys šventa pareigą pozityviai dalyvauti Lietuvos laisvinimo ir lietuvių tautos gelbėjimo kovoje;

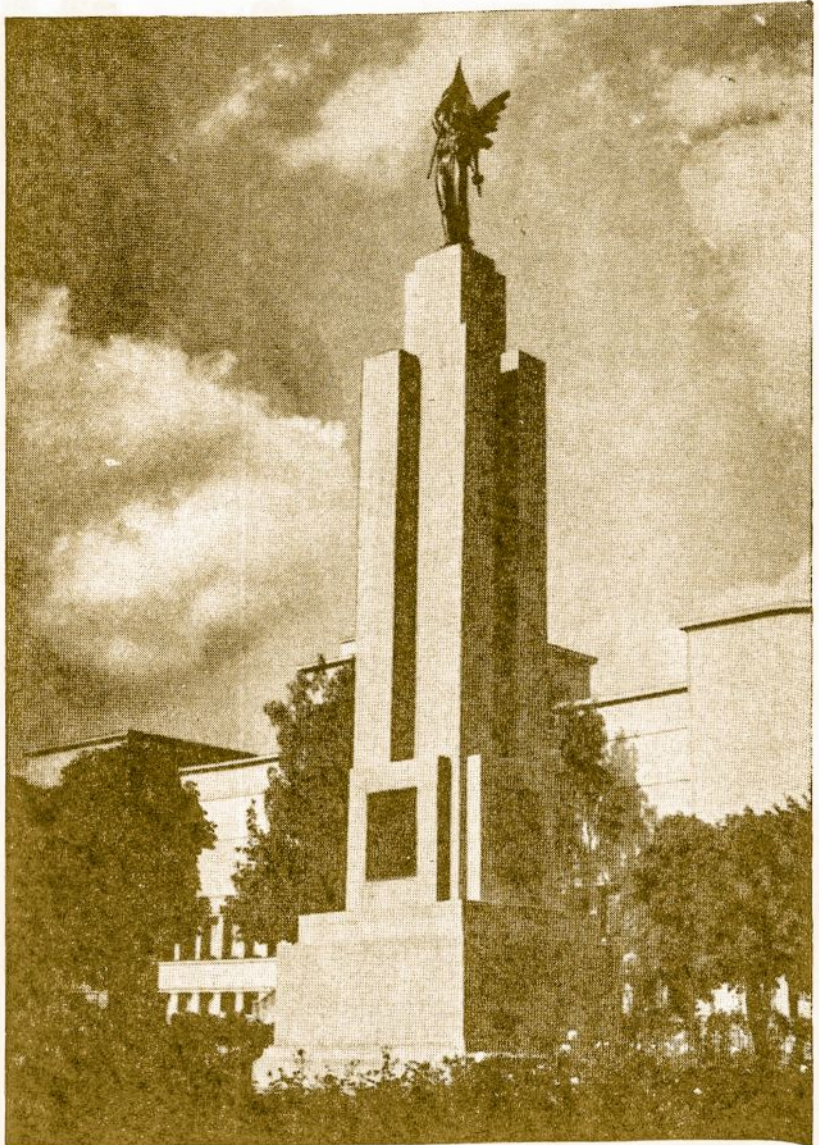
d) planingai ruošis išlaisvintos Lietuvos gyvenimo atkūrimui;

e) visais atvejais ir visomis progomis rūpestingai atstovaus tiek save, kaip lietuvį, tiek visą lietuviškąją reiką.

A. S.

“Šv. Dvasia, nušvieski mano ir mano Tautos kelius į laimingą ateitį, laiminki mūsų pasiryžimus. Amen.”

Iš Sibiro maldaknygės, kurios data: 1953. II. 16, ir angliško vertimo data: 1959. II. 16.

LIETUVOS LAISVĖS PAMINKLAS Vytauto Didžiojo Muziejaus sode, Kaune, Nepriklausomybės laikais.

TĖVYNĖS MEILĖ

Kada, tėvyne, keršto laimei nekrikštai pašėlę
Kovų garbės sūnų lavonais guldo tavo kertę, —
Tu man esi, kaip lauko rožė debesų šešėly,
Šventa, palaiminta ir pajėgi per amžius tverti.

Kada rankas sukausto amžiams pančiai geležiniai,
Kada erškėčiai ant galvos krauju atgyja žiedui, —
Tėvynei meilė neišsėks, nesudrebės krūtinė:
Laukuos — rasa ji sotinas, šventovėje — himnus gieda.

FAUSTAS KIRŠA

PRIE LSS VAIRO

PASIKALBĖJIMAS SU

s. A. V. DUNDZILA

— Kaip Tamsta vertini paskutinės kadencijos LSS vadovybės darbus?

Paskutinės kadencijos Tarybos ir Pirmijos darbus galės vertinti kelerių metų perspektyvoj išsirtuliavęs gyvenimas. Šis bėgimas nuo klausimo, be abejo, nėra charakteringas tik šiai kadencijai, bet taikytinas visoms. Šiandien tiek galėčiau pasakyti: perbėgęs akimis per paskutiniuosius trejus metus, gal lengviausiai sustoju prie savotiškos įtampos — intensyvumo prisiminimų, kurių šviesoje buvo gyvenama ir rūpinamasi. Pvz., išskiriant tik vasaros mėnesius, liko nusagstyta Pirmijos ir Tarybos posėdžių eilė. Visai Pirmijai ir Tarybos daugumai gyvenant Čikagos apylinkėse buvo akcentuojamas sistematingas darbas bei kolektyvinė šių organų dvasia.

— Kas svarbiausia, skautininkė, padaryta ir kas iš tų padarytų pabrėžtina labiausiai?

Į šį klausimą būtų galima atsakyti dvejopai: skaičiuojant atskirus darbus ir vedant bendrosios darbo linijos sintezę. Iš atskirų darbų minėtini Jubiliejiniai Metai, LSS legalizacija, naujasis LSS Statutas, na ir, be abejo, ar tik ne vienas iš gausesniųjų kor. LSS Suvažiavimų Sąjungos emigracinėje istorijoje.

Sinteziniame apibrėžime gal reiktų ištisai kartoti kadencijos pradžioje paskelbtą Pirmijos darbo bei uždavinių deklaraciją, kurią šiandien aptarčiau vienu sakiniu: pasirodyta, kad vadovybės organas yra ne tik visumos pageidavimų įrankis — vykdytojas, bet ir principinių gairių formuluotojas. Taigi, ne tik da-

roma "ko visi nori", bet ir bandoma formuluoti "ko reikia norėti". Auklėjimo organizacijos pastarasis bruožas yra labai svarbus, ypač dabartinėmis mūsų sąlygomis.

— Kokios, Pirmininke, problemos liko neišspręstos ir kaip jos galėtų būti sprendžiamos?

Problemų Sąjungai niekad netrūks, nes idealui ar tobulumui ribų nėra. Tad viena iš kardinalių problemų rytojui ir yra: viską — pradedant skilties sueiga ir baigiant kiekvieno nario pasireiškimu privačiame gyvenime — privalome daryti, pildyti ir vykdyti geriau, tobuliau, didesniu pareigos jausmu, negu vakar darėme.

Sk. A. V. Dundzila.

"Grįžtant šion žemėn", tai, pav., LSS legalizacija privalo būti detalizuojama ir privedama prie vienetų. Žvelgiant į lituanistinį auklėjimą, tai privalome stoti tvirtais Pasaulio Lietuvių Bendruomenės talkininkais ir skatinti, remti, puoselėti ir Sąjungoje reikalavimu naudoti lituanistinėse mokyklose teikiamą švietimą.

Paskutinės kadencijos LSS Tarybos Pirmijos Pirmininkas sk. ANTANAS V. DUNDZILA, KLSSSuvažiavimo perrinktas į Tarybą (iš visų rinkimuose dalyvavusių kandidatų gavęs daugiausia balsų), nebesutiko būti renkamas Tarybos Pirmininku. Šias pareigas sk. A. V. Dundzila jau perdavė naujam Pirmininkui sk. L. Korzonui. Rinkimams besibaigiant, Sk. Aido redakcija išeinančiam Pirmininkui pateikė klausimų, į kuriuos jis atsakė ir kurie pateikiami Skautų Aido skaitytojams. RED.

Tiek visuomenės, tiek kai kurių savo narių tarpe privalome mairinti Sąjungoje tik pasilinksminimo, užsiėmimo klubo vaizdą, kuris kenkia ir organizacijos dvasiai ir vardui. Savosios organizacijos tobulinimas, ryšių stiprinimas, sistematingo darbo pastangos ir asmeninė disciplina tebestovi atvirais klausimais.

— Kokie, Tamstos nuomone, išskyla nauji reikalai gyvenimui bėgant?

Sąjungos materialinio ir moralinio užnugario ugdymas gali būti vienu iš tokių. Manau, kad yra atėjęs laikas, skatinąs organizuotas pastangas čia.

Jau tolimesnėj praeityje pastebėta, o paskutiniai rinkimai ryškiai parodė, kad trūkstama kandidatų į atsakingas vietas. Reikalo esmė čia gali glūdėti tinkamo pasiruošimo trūkstant, ir gal nebūtų fantastiška pagalvoti apie kokią nors vyresniųjų vadovų ruošimo mokyklą. Žinant, kad Čikagoje veikia Lituanistinis Institutas, kuriame kursai yra dėstomi korespondenciniu būdu, analogiją vedu Skautų Sąjungai ir argumentuoju už panašios mokyklos buvimą. Čia pažymėtina, kad paskutinės kadencijos metu Čikagoje buvo suruoštas orientacinis seminaras naujai išrinktiems Tarybos nariams, nešęs gražių rezultatų. Paskutinėje Taryboje buvęs vienu iš jaunesniųjų narių ir, kadencijos bėgyje turėjęs progos kiek arčiau pažinti eilę vyresniosios kartos LSS va-

dovų, naudotis jų patirtimi — labai vertinu Palčiauskų, Klorių, Saulačių, Neverauskų ir kitų išskirtinų asmenybių organizacinę erudiciją ir klausiu savęs kaip jos pačiam pasisemti ir kaip ją perduoti kitiems.

Pirmūno knygos išleidimas yra pribrendęs ir telpa šio klausimo kategorijon; mums būtinai reikia ideologinio veikalo, analizuojančio lietuviškosios skautybės tikslus, metodus ir priemones.

— *Kaip, Broli Pirmininke, žiūri į lietuvių skautybės ateitį?*

Esu optimistas, žinoma, su tam tikrom sąlygom. Tos sąlygos diktuoja tinkamą Lietuvos Skautų Sąjungos vietą lietuvių visuomenės auklėjimo struktūroje. Tik toje tinkamoje vietoje, su jos visuotinu pripažinimu ir praktikavimu, LSS gali atlikti savo pareigas ir tarnauti saviesiems tikslams. Tad keleta žodžių apie tas sąlygas.

LSS esant auklėjimo organizacijai, bet ne kokiam laiko praleidimo ar pasilinksminimo klubui, privalome matyti ir suprasti savo pareigas. Pradedant straipsniu apie auklėjimą Lietuvių Enciklopedijoje ir baigiant popiežių enciklikomis, nekyla abejonių, kad auklėjimas ir auklėjimasis nėra kokios nors vienos institucijos, bet visos bendruomenės darbas. Pijaus XI-jo "Divini Ilius Magistri" nusako tris būtinas, esmines auklėjimo institucijas — šeimą, valstybę ir Bažnyčią, kurios privalo darniai bendradarbiauti. Naudojantis pateikta definicija, LSS matau "valstybės" kategorijos dalimi, kurioje, be abejo, dar telpa ir mokykla ir sportas bei kultūriniai pasireiškimai ir kitos organizacijos. Tai visa sako, kad ir tėvai ir Bažnyčia ir skautybė ir lituanistinė mokykla ir kt. sambūriai privalo: 1. viens kitą pripažinti; 2. atlikti kiekvienas savo pareigas; 3. bendradarbiauti ir viens kitą remti.

Žvelgdamas į ateitį, žiūri optimistiškomis akimis, nes manau, kad su tinkama iniciatyva yra įmanoma ir save ir kai kuriuos kitus nepalankiose sąlygose esančius veiksnius "pabudinti", tuo būdu visapusiškai gerinant tą reikiamą auklėjimo aplinką, tuo pačiu keliant ir savųjų tikslų siekimą. Manau, kad nėra paslaptis, jog praeityje, o dar ir dabar, yra gana daug separatyvizmo, savotiškai savanaudiško rūpesčio arba tiesiog atsakomybės atsisakymo. Atsiradus didesniems pašaliniais trūkumams, skautybė yra bandoma versti lituanistine mokykla, atostogėlėmis neklaužadoms vaikams arba neturintiems kur paūžti suaugusiems. Tad šiose aplinkybėse dar su viltimi ir pasitikėjimu šaukiu: lietuvių auklėjime privalo bendradarbiauti visos auklėjimo institucijos, pradedant tėvais ir baigiant religiniais susitelkimais; gi skautuose visų pirma privalome atlikti savo pareigas, kad turėtume bent moralinės teisės reikalauti to paties iš kitų.

— *Kokie, Skautininke, linkėjimai pareigas perduodant?*

Pareigas perduodu s. Edmundui Korzonui, ilgamečiui LSS vadovybės organų darbuotojui. Manieji linkėjimai išplaukia iš trijų Tarybos Pirmininkų pasisakymų:

Iš 1961 metų viešnagės pas v. s. V. Čepą, tarp daugelio kitų dalykų, išsivežiau ir padėsinimą: "Dar nei vienas Tarybos Pirmininkas neįstengė įtikti visiems, neįtiksi ir Pats; vis buvo nepatenkintų ir manančių, kad reikia daryti kitaip, ar "geriau". Turėk savo nusistatymą ir juo vadovaukis." Šiandien s. Korzonui su pagarba kartoju tą patį.

Praėjusios kadencijos bėgyje v. s. K. Palčiauskas kartą išsireiškė: "Norint Tarybos Pirmininko pareigas gerai atlikti, reikia jo

mis gyventi, reikia jomis tiesiog sirgti." Skautininkui Korzonui linkiu tos "ligos".

1961 metais Čikagos akademikų skautų šventėje s. Korzonas, tuometinis Akademinio Skautų Sąjūdžio Pirmininkas, savo kalbą pradėjo šiais žodžiais: "Iš savo vėliavų išmeskime ketvirtą obalio dalį, kurią šalia Dievui, Tėvynei ir Artimui esame įsirašę. Išmeskime žodį "Sau", nes jis šalia Dievo, Tėvynės ir Artimo negali turėti vietos!" Naujajam Tarybos Pirmininkui linkiu sėkmingų šių žodžių įprasminimo, tuo būdu tiek Skautų Sąjungoje, tiek lietuvių visuomenėje sukuriant tauresnio lietuvių asmenybę.

— *T. gavai didelį Kor. LSS Suvažiavimo pasitikėjimą, todėl iš šalies sunkiau suprasti, kodėl, Skautininke, nekandidatuoji į Tarybos Pirmininkus.*

Čia bus pats sunkiausias atsakymas formuluoti. Motyvų buvo visokių, pradedant šeimos reikalais ir baigiant, neslėpsiu, nuovargiu. Visiškai nauja patirtis glūdi namuose: grįžus iš darbo pažaisti su sūnum, jam padėti pirmuose žingsniuose ir nuo jo rankų bandyti saugoti knygas, bylas ir archyvus. Taip pat tikiuosi, kad bus ir naudinga ir malonu įsijungti į vieneto darbą, nes ryšys su mažameičais paskutiniųjų trejų metų bėgyje didele dalimi ribojosi kaklaraiščių rišimu per žodžius... O to ryšio vadovaujamose pareigose reikia, sunku pasikliauti vien tiesioginių vadovų pasakojimu. Taip pat su įdomumu ir egzaminu išgyvenimu noru sekti kitų rankomis vedamą darbą Pirmijoje ir stebėti, ar paskutinių trijų metų pastangos pasirodys pamatuotos prigyti. Nuo pareigų nebėgų ir Tarybos Pirmininko aureolės neesu apakintas: Sąjungoj yra daug ir gražaus kito darbo, prie kurio tikiuosi prisidėti.

LAISVĖS VARPAS — VARPŲ KARALIUS

Kas gyveno arba lankėsi Kaune be abejo mielai, nors ir labai graudulingai, prisimena matęs ir girdėjęs **Laisvės Varpą** Karo muziejaus bokšte. Juo buvo skambinama per dideles iškilmes, ir **Vasario 16 d.** Žmonės pasipildavo į aikštes ir gatves apie muziejų, kad išgirstų varpo galingą balsą. Būtų buvę sunku Kaune rasti sąmoningą lietuvių namuose tą valandą.

Kokia Laisvės Varpo istorija? Lietuvai pasiskelbus nepriklausomai 1918. II. 18, visi geri lietuviai pasaulyje džiūgavo. Savo dvasios pakėlimui ir geriems linkėjimams išreikšti 1919. VI. 8-11 d.d. Čikagoje įvykęs Amerikos lietuvių seimas priėmė adv. Jono Bagdžiūno-Borden sumanymą **padovanti Lietuvai Laisvės Varpą**, nuliedintą pagal Amerikos Laisvės Varpą Filadelfijoje.

Kaip šis varpas skelbė amerikiečiams 1776. VII. 4 d. nepriklausomybės džiugią žinią, taip ir **Lietuvos Laisvės Varpas** turėjo per amžius skelbti jos žmonėms **laisvės giesmę**.

Pinigai varpui Filadelfijoje nuliedinti buvo renkami visoje Amerikoje, ir jų buvo surinkta daugiau, kaip reikėjo: apie 8,500 dolerių dar teko lietuvių taikos delegacijai Paryžiuje.

Varpas svėrė 1200 svarų ir buvo atgabentas į Lietuvą 1922. I. 12 d. Tuo metu negalint jo įkelti į Gedimino pilies bokštą Vilniuje, jis buvo įkeltas į Karo muziejaus bokštą Kaune. Tuo metu muziejus tebuvo medinis ir bokštas stovėjo atskirai, kaip matyti iš pridėtos iliustracijos.

1922. II. 16 d. varpu pirmą kartą per Nepriklausomybės iškilmes skambino aušrininkas inž. P. Vileišis ir

vienas laisvės kovų invalidas Antanas Sereika.

Varpo viename šone buvo reljefinė Vytis ir įrašas: **Lietuvių Seimas Amerikoje Lietuvai, Chicagoje 1919 m. birželio 8-11 d., be to B. K. Balučio paruoštas įrašas: "O, skambink per amžius vaikams Lietuvos, kad laisvės nevertas, kas negina jos".**

Ar neteisinga, kad pavadinome Laisvės Varpą varpų karaliumi?

LAISVĖS VARPAS senojo Karo muziejaus bokšte Kaune.
(Klišė iš Dr. B. Matulionio knygos Vladas Nagius-Nagevičius).

SKAUTIŠKŲJŲ

IDEALŲ

SIEKIANT

VIS BUDŽIU!

Esu skautas ir, paduodamas kairiąją ranką, sveikinuosi sakydamas: *Vis budžiu!*

Nuostabu, kaip daug du žodžiai gali reikšti įvairiems žmonėms: visa pareina nuo to, kiek jų pačių įdėta.

Jaunesnysis skautas supranta šiuos žodžius vienaip, senas vilkas kitaip, bet visuomet jie skelbia: "*Budžiu* skautiškųjų idealų sargyboje!"

Tarnaudamas Dievui, Tėvynei ir Artimui, neturiu laiko — ir negaliu sau leisti — snausti. Lavinuosi, kiek galiu; tobulinu savo būdą, kiek sugebu; stiprinu savo sveikatą, kiek išmanau; stengiuosi būti naudingas, kur tik pasitaiko gera proga.

Budžiu teisybės ir laisvės sargyboje. Siekdamas šių idealų, o ypač kovodamas prieš pikta pasaulyje, žinau, kad turiu pradėti nuo savęs.

Čia man padeda įstatai, į kuriuos žiūriu rimtai: jie niekuomet nepasenssta ir nenustoja vertės.

Gerai skiltininkai — geras skautavimas! Daug kur puikesni skautai lavinami skiltininkais.

Nuotraukoje matome Pilėnų tunto Clevelande, Ohio, skiltininkų kursų užbaigimą. Sėkmingai baigusiems įteikiami pažymėjimai. Iš kairės v. s. Pr. Karalius ir sk. V. Jokubaitis.

V. Bacevičiaus nuotr.

Gyvenant toli nuo Lietuvos, *Vis budžiu!* man turi dar ypatingos reikšmės.

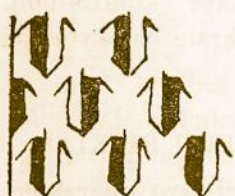
Augu ir mokausi šiame krašte ir naudojuosi jo gerovėmis; tad, mylėdamas jį ir dėkodamas jam, budžiu jo sargyboje. Tačiau giliai jaučiu savo ryšius su Lietuva, ir nė minutės negaliu jos pamiršti. Savo buvime čia įžiūriu, be kitų, dar ir labai ypatingą prasmę: skleisti savo tautos kančių ir vilčių istoriją bei kelti balsą prieš daromą Lietuvai nusikaltimą.

Tam uždaviniui atlikti visomis jėgomis stengiuosi būti garbingas lietuvių tautos narys ir jos gyvenimo bei problemų žinovas.

Vis budžiu! taip pat reiškia, kad nesu pasimetęs, kad nebijau ir nevengiu pavojaus, kad žinau, kieno aš pastatytas ir laikomas savo pareigose, ir kad drąsiai žiūriu gyvenimui į akis.

Man nereikia blaškytis, aš galiu gilintis, nes mano galva, širdis ir rankos pilnos įdomių ir naudingų darbų. —

Vis budžiu!

Sese, Broli!

Ar dalyvauji

SKAUTŲ AIDO

vajuje?

CHARAKTERIO UGDYMAS

AR NEKEISTA?

Kai geras dalykas pasisuka į blogą, tada, mergaitė, saugokis! Išeina blogiau, negu reikia. Taip visuomet būna ir visur. Kas gi blogą gali pasidaryti, sakysim, iš gerųjų sangviniškų bruožų? Tu greit galvoji, greit į viską reaguoji, greit sprendi. Dėl to pradedi slysti paviršiumi: viskas išeina negilu, nepersverta, nepatikrinta. Tu pasitiki savimi, bet neišlaikai kritikos. Kiti švelniai nusišypso, o tu to nepastebi, arba neimi į galvą.

Imkime tavo pastabumą. Jis tikrai didelis ir gražus. Ko tu nematei, ko nepastebėjai? Tavo akys kaip foto aparatas, o ausys kaip rekorderio juostelė — viską nuima, viską užrašo. Bet tavo dėmesys *šokinėja* nuo vieno daikto prie kito, nuo vieno garso, brakstelėjimo, čiuzesio prie kito. Tu *visada išsiblaškiusi* — negali

susitelkti prie knygos, rašinio, per pamokas, net per pamaldas. Kai tu kalbi, įdomu. Bet ilgai nusišviesi klausytis šimto dalykų. Kaitalioji temas, šokinėjai, *nesugebi vystyti vienos temos* ligi galo.

Visi pripažins, kad tau netrūksta žinių — visas bagažas, jei ne visa enciklopedija. Bet *žinios nesurištos*, nesuvestos į sistemą — palaidi gabalėliai, meteoritai. Gali tais gabalais versti kalboje, gali rašyti, nes turi žurnalistinį palinkimą ir gal literatūrinį. Bet kiek tame stiliuje *žodinio smaguriavimo*, plepumo, pilstymo iš tuščio į tuščią! *Nėra idėjų, turinio* — štai, kur Achilo kulnis! Tokius žurnalistus greit pažįsta redakcijos ir skaitytojai. Greit jie visiems atsibosta.

Didžioji sangviniškės mergaitės dorybė — greit susibičiulianti su žmonėmis, lengvai juos užimti,

Paimta iš Immaculata Press išleidžiamos, v. s. kun. St. Ylos parašytos, knygos **MODERNI MERGAITĖ**.

prisitaikyti prie publikos. Sakoma, kad sangvinikai esą geriausi diplomatai ir daug gerų pasaulio diplomatų yra iš sangvinių giminės. Aišku, diplomatais pasidaro po gero pasiruošimo. Kitaip ši dorybė sugriautų jų karjerą. Kodėl?

Sangviniko socialumas labai nepastovus. Bičiulystės keičiamos, greit užmiršamos, lengvai numojamos ranka. Dar greičiau *keičiamos nuomonės apie žmones*. Dėl prisitaikymo, sangvinikė atsisako savo skonio ir pažiūrų. Ji juoksis, jei "reikia", net iš to, ką vakar dievino. Jai *trūksta vientisumo ir patvarumo*, svarbiausia — atsakomybės už savo žodį ir veiksmą.

Jei eitume toliau, rastume ir daugiau silpnų vietų. Silpnybės greit keroja ir plečiasi į blogybes. Sangviniškai sunkiau jas sulaikyti. Kodėl? Ji visur kviečiama, visų su noru sutinkama. Ją kaip lėlę visi nori nešioti ant rankų, su ja džiaugtis. Ji tokia įdomi, tokia pilna naujų išpūdžių, tokia visur prisitaikanti! Kur tik pasirodo, ten juokas, pramoga. Ar tai ne pasisekimas, ar ne mergaitės populiarumas! Kaip tokiai pagundai gali atsisipirti? Žmonės tokie geri — viską tau leidžia ir atleidžia. Niekas nesipiktina.

Štai kur suklumpa sangviniškės sprendimas apie save! Ji nebemato reikalo save kontroliuoti. Kam? Kiti tikrai pasakytų, jei kas bloga.

O ATSISPIRTI REIKIA!

Jei nori kurti savo charakterį, turi atsisipirti ne vienai pagundai. Ar mūsų rašytojas Tumas-

"Sese, manau, kad puodelis jau pakankamai pilnas..." Sk. D. Dundzilienė karšta arbata vaišina v. s. kun. St. Ylą Jubiliejinėje stovykloje.

B. Kerbelienės nuotr.

ŠVENČIANT VASARIO ŠEŠIOLIKTĄJĄ

Kartą savo garbe prižadėjai tarnauti Tėvynei, stovėdamas prieš Lietuvos vėliavą. Paskui priklausęs ją pabučiavai. Jei ten buvo tavo mamytė, tai jai, tur būt, akys ašaromis sudrėko, nes šis momentas tikrai buvo jautrus. Toji trišpalvė simbolizavo tėvynę, tavo antrąją žemišką motiną. Gal tada buvai per daug susijaudinęs, kad būtum galėjęs giliau pagalvoti, jog tas pabučiavimas buvo toks prasmingas. Tai buvo tavo meilės, prisirišimo ir ištikimybės pareiškimas savo antrajai motinai,

Vaižgantas, tipiškas sangvinikas, būtų ko nors pasiekęs be atsispyrimo. Jis buvo visų mėgiamas, visur kviečiamas, bet ne visur ėjo — nelakstė po salionus, nedžiugino tų, kurie laukė iš jo tik juoko. Jis dirbo žmonėms, dirbo daug ir save šlifavo.

Ar žinotų pasaulis tokius sangvinikus rašytojus ir filosofus, kaip Baconas, Haeckelis, Helvetius, Voltairas, Anatole France, ponias De Sévigné, Lessingas arba politikus — Machiavelį, Mazarinį, Metternichą? Kiekvienas jų sukūrė savo charakterį ir paliko didelius pėdsakus žmonijos istorijoje.

Stiprink gerąsias savybes ir žiūrėk, kad neiškiltų paviršium silpnybės. Toks bendras patarimas. Dažniau save kontroliuok ir stebėk kitų reakcijas. Yra žmonių, kurie iš visko juoksis, ką tik tu pasakysi. Bet bus ir tokių, kurie savo juoką sulaikys. Tai skambutis tavo kontrolei! Labai dažnai tenka pasinaudoti kitais. Sakysim, turi draugę melancholikę. Tu žybt, žybt ir padarei ką nors.

kuriam už daug ką turi būti dėkingas.

Tu gali kalbėti ta kalba, prieš kurią lenkia galvą didžiausi šių laikų filologai, kalbų žinovai, nes tai jų protėvių kalba. Tu gimei ir augai krikščioniškoje šeimoje. Tau tėvai dažnai pasakodavo ir pasakoja apie tą šalį, kur pakelės nusagstytos meniškais kryžiais bei kopytėlėmis, kur bažnyčių sienos drebėdavo nuo lietuviškų sutartinių, reiškiančių pagarbą dar taip neseniai pažintam tikram Dievui. Tau kalbėdavo apie

Draugę žiūri, nustemba, nutyla. Paklausk ją:

— Ar ką negera padariau?

Paklausk nuoširdžiai, ir ji tau pasakys. Gal bus nemalonu išgirsti, bet nesupyk ir neįsižeisk! Jei reikia, atsiprašyk ir toliau venk pakartoti, kas buvo ne vietoj pasakyta ar padaryta.

Panašiai gal bus mokykloj, šeimoj, organizacijoj. Kartais atrodys, jog be reikalo tave kiti užrėkia, padaro tau priekaištą. Būna nemiela, net pikta. Bet žiūrėk, kas jiems „užkliuvo“. Priimk visas nemielas pastabas, pasakomas tau rimtai ar juokais. Nenusigrežk nuo tų, kurie tau padeda, nors ir nenorėdami. Lengviau jais „pasipiktinti“ ir save pateisinti, bet charakteris nuo to nebręsta, tik gadinasi.

Jei rimtai pradėsi šį saviauklos meną, — įsitikinsi, kad jis turi kažką panašaus į visus menus. Ne viską gali lengvai apčiuopti, bet daug ką gali nujausti. Išmoksi greit nesidžiaugti laimėjimais, nes ir nesėkmės visada tyko. Žymesni vaisiai pasirodys vėliau.

gegužines pamaldas, apie raras, apie gražius, prasmingus įvairių švenčių papročius.

Visi šie pasakojimai nejučiomis tavo jauną širdį traukė prie visa to, kas gera, gražu ir kilnu. Dėkok Dievui, kad esi kilęs iš tos šalies, kur jau nuo amžių gėrį ir grožį kiekvienas paveldėdavo iš savo tėvų. Taip, tikrai yra už ką bučiuoti bent tą tėvynės simbolį — vėliavą, ypač dabar, kai motina tėvynė nelaisva.

Tu gyveni linksmas, patenkinamas įvairiuose svetinguose, bet svetimuose kraštuose. Tos svietimos šalys yra tavo geraširdės globėjos, bet motinos tau jos niekad neatstos. Ir ar būtų gražu, jei kuris nors taip susižavėtų savo globėja, kad užmirštų pavergtą, kenčiančią ir žudomą motiną? Tai būtų baisu, tai būtų negarbinga, tai būtų nežmoniška.

Tad prisimink šiandien savo pasižadėjimą ir tą jautrų vėliavos pabučiavimą.

Iš naujo pasiryžk ir pasižadėk padėti savo tėvynei, rodydamas jai daugiau meilės ir ištikimybės.

Nenusimink, jeigu dar negali įžiūrėti atgimimo ir laisvės aušros. Turėk vilties, nes juk skautas visuomet yra linksmas ir nenustoja vilties.

Tavo laikinį tėvynės netekimo liūdesį ir veiklos pastangas tęsprasmina mūsų tautinio atgimimo dainiaus žodžiai:

Gražu už tėvynę pavargti, kentėti,
Palaimintas darbas jaunos Lietuvos,
Laimingas, kurs, pradedant aušrai
tekėti,
Su broliais į darbą kaip milžinas
stos.

v. s. Juozas Vaišnys, S. J.

MŪSŲ SODYBOJE

— Dėkui už duoną su lašiniukais, kuriuos man įdėjai. Mielai suvalgiau. Buvo skanu ir prisiminiau senus laikus.

— To ir tikėjau. Mes visi tokie žiemą: norime ko nors, kas duotų šilimos ir energijos.

— Tik žiūrėk, kaip špokai pėsasi, bandydami visi iš karto prieiti prie lajaus. Kol du ore puola vienas antrą, garsiai cypdami, trečias, už juos gudresnis, pasmaguriauja.

Lajus šiuo metu visų paukščių — ir taip pat voverių — labai mėgiamas. Jį gaunu veltui arba už kelis centus svarą mėsinėje. Pardavėjai jau žino, kad paprašysiu. Vienas jų mano ypatingas draugas, nes pats irgi lesina paukščius žiemą.

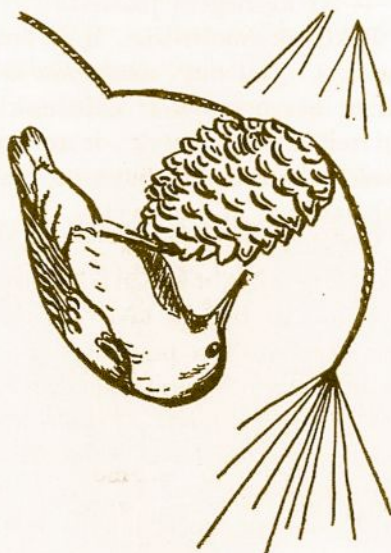
Prieš kurį laiką gerokai prisnigo, po to atleido, palijo, ir tada vėl ėmė šalti. Dabar stora, slidži luoba užsidėjo ant sniego, kurios net ir stipresni paukščiai negali prakirsti. Be to maisto atsargos krūmuose ir medžiuose — uogos, sėklos, vikšrai — beveik dingo, ir paukščiams labai sunku. Jie buriasi prie žmonių namų ir tikisi rasti trupinėlį, grūdėlį. Net šiaip baikštūs *fazanai*, garsiai šaukdami, pereina nemažą miško plotą, kad palestų mūsų kieme. Aną naktį keturi sukinėjosi mėnulio šviesoje po stalu ir ant stalo, kur pabarstėme sumaltų kukurūzų.

Lajaus gabalus užkišame už vielos sietelio, aplenkto apie medžio kamieną, arba pririšame prie medžio paprasta virvute.

Be amžinai besipešančių špokų lajus vilioja zyliukes, žvirblinius ir kitų rūšių mažus paukščius — jiems numetame smulkius

gabaliukus ant žemės — buktį ir genius. Net tie paukščiai, kurie vasarą minta vabzdžiais ir kirmelėmis, dabar prisitaiko prie kito maisto.

Atskrenda buktis (white-breasted nuthatch), tas juokingas, dailus, kalbą tartum per nosį smarkuolis. Jo snapas ilgas ir stiprus, kojos trumpos, bet tvirtos, pirštai ilgi riestais, laiptoti pritaikyti nagais. Uodega trumpa. Viršutinė kūno dalis pilkai melsvos spalvos, apačia balta, tamsiai rudu pauodegiu. Sparnai juosvi, galvutės viršus juodas.

Buktis lesa.

Buktis laikosi išdidžiai, bet prisideda prie genijų ir zylių pulko. Matyt, jie supranta vieni kitų balsus.

Linksmia sekti amžinai judrų paukštį apieškantį medį nuo pat žemės iki menkiausios šakelės: gal ras kur drugių vikšrą. Bet radęs grūdą arba saulėgrąžos sėklą, jis nepraleidžia neišaišijęs jų.

Tuo tikslu jis išspraudžia juos į plyšį medžio žievėje ir išlesa branduolį, dažniausia stovėdamas galva žemyn. Tą daro net su riešutu.

Buktis bene vienintelis paukštelis, kuris kopinėja medžiais galva aukštyr ir žemyn ir šonu. Net genys tegali kopinėti galva aukštyr.

Pritapęs prie lajaus, buktis džiaugsmingai šnekėdamas lėbauja ir vėl nueina savo keliais. Spokams ir geniams pasitraukia iš kelio.

Genijų prie lajaus atskrenda mažų ir didelių. Suglaudę sparnus ir savotiškai cypdami jie atšauka banguotais šuoliais iš miško. Jų kojos stiprios, du pirštai atsukti į priekį du atgal; jie puikiai laipioja, bet negali šokinėti. Uodega turi dvyliką labai stangrių, kietų, kylio pavidalo plunksnų, kuriomis atsiremia į medį: atpalaidavęs nagus žengti pirmyn, laikosi tartum kabliukais įsiremę uodega. Snapas kampuotas, galas kalto pavidalo. Liežuvis ilgas, panašus į slieką, kietu laibu galu su palinkusia atgal šereliais, vabzdžiams ir vikšrams iš gilių urvelių išimti.

Genio kaukuolė ir kaklas labai stiprūs, ir smegenys išlaiko smarkius sutrenkimus. Jis netik iškala uokšas pūvančiuose medžiuose sau (ir kitiems paukščiams!), bet pavasarį "signalizuoja", tarškindamas snapu į medžius, telefono stulpus, vielas. Būdamas sulos mėgėjas, jis iškaipo skylutes šakose ir sulaužo bei susiurbia kylantį saldų skysimą.

Mus lanko maži ir vidutinio didumo margi geniai (downy ir

hairy woodpecker) raudonais lopeliais ant galvos.

Prieinu gama arti ir stebiu juos lesant taukus. Po kiek laiko jie nureplioja į kitą stuobrio pusę, pamažu kopinėja aukštyrą ir, iškišdamas galvą, žiūri ką darau.

Prilesę vėl banguojančiais judesiais nuskrenda miško pusėn.

Papasakojusi apie kelis savo draugus paukščius, negaliu nepaminėti savo ypatingo keturkojo draugo Kudliaus.

Jei kas galvoja, kad mūsų šuns gyvenimas rožėmis klotas, tas labai apsirinka.

Jo dienos ypatingai sunkios, kai sprogdinama naujai statoma greitekelyje už mūsų sodybos.

Jau kuris laikas dideli grąžtai suspaustu oru kala skyles uolose. Tam tikru laiku pasigirsta švilpukas ir neužilgo pasigirsta sproginimai ir namai tartum pakyla nuo žemės.

Kudlių sproginimai be galo jaudina. Jis, tartum pažiūrėjęs į laikrodį, iš anksto pradeda dūsauti ir drebėti, ieškodamas saugesnės ir tamsesnės vietos pasislėpti.

Po sproginimo Kudlius kelias valandas dreba ir nesidomi nei maistu, nei namų įvykiais. Jo snukutis tartum susitraukia ir žvilgsnis gailus. Išviliotas kokių nors būdu iš savo tamsaus kampo, vėl skubotai į jį grįžta.

Dabar suprantu, kaip gyvūliai pergyvena audras, sukurius, žemės drebėjimą arba šiaip pavojų.

Bet ir šiaip Kudlius turi visokių kitų jaudinančių pergyvenimų, kaip pavyzdžiui jo priešo Nr. 1 atsilankymą bute.

Paprastai šuo mus džiaugsmingai sutinka grįžtančius namo. Ta-

SESEI SKAUTEI

MĄSTYMO DIENA

Savotišku sutapimu lordas Baden-Powellis ir jo žmona abu gimė vasario 22 d.

Jiems ir jų idealams prisiminti ir pagerbti skautės vasario 22 d. švenčia *Mąstymo dieną*.

Naujosios Zelandijos skautės, įkopusios į kalno viršūnę, saulei tekant pirmos pradeda mąstymo grandį, apjuosiančią visą pasaulį.

Po jų įvyksta draugovių sueiga Islandijoje. Dešimts skaučių iš eilės uždega žvakę ir įdeda ją į žvakidę, visoms sueigos dalyvėms drauge kartojant dešimts skaučių įstatų, prie ko jos dar prideda: "Skautė gera draugė ir sesuo kitai skautei". Visos vie-

čiau pereitą sekmadienį nebuvo pasveikinti: Kudlius gulėjo prieš knygų spintą rašomajame kambaryje. Kilimo kampas buvo apdraskytas, sunkoka kėdė pastumta. Kas atsitiko?

Pašvietę lempute po spinta, pamatėme įsispraudusią į kampą voverę. Pasidarė įdomu, kaip ji ten atsirado, ir ėmėme ieškoti pėdsakų. Radome suodžių ant plytos ir virtuvės grindų: aišku, kad voverė įlindo pro kaminą ir, išspaudusi tinklėlį iš skylės garams ištraukti, atsirado kambaryje, kur tuojau pakliuvo Kudliui.

Neabejoju, kad žvėriukas būtų

na kitai paspaudžia kairiąją ir užtraukia dainą apie draugystę.

Kituose kraštuose Mąstymo diena kitaip švenčiama, bet visvien, ar minėjimas neskaitlingas ar dalyvauja svečių, visur pabrėžiamas draugiškumas.

Ir mūsų skautės švenčia Mąstymo dieną, nes yra dėkingos skautybės įkūrėjams, kurie Pabaltijo kraštams parodė ypatingą palankumą ir susidomėjimą, atsilankę juose 1933 metais.

Labai gražu pasveikinti arba net pasikviesti kitos tautybės skautę arba skautes į sueigą, minėjimą arba lauželį. Pantomimos, dainos, muzika ir šokiai visiems suprantami.

Gera proga pabendrauti, pabraugauti, susikaupti valandėlei. *Sesė Sk.*

gerokai apdraskęs užuolaidas ir numėtęs daiktus nuo lentynų, jei nebūtų tuoj pat buvęs įvartytas į kampą po spinta.

Taigi, uždarę garsiai besipriešinantį Kudlių, užgesinome šviesas, atidarėme lauko duris ir, iškrapštę voverę, leidome jai išbėgti.

Grįžęs į darbo kambarį, šuo vėl puolė prie spintos jaudindamasis ir lodamas. Bet priešo nebebuvo, nors jo kvapas ir liko ilgesniui laikui.

Dar daug dienų Kudlius vis budėdavo, nueidavo įsitikinti, ar voverė nėra kartais grįžusi. Vis buvo pilnas rūpesčių.

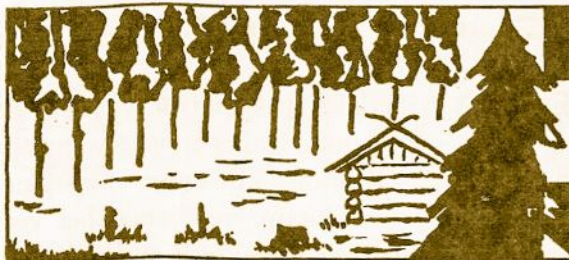
Laimė, kad jis nežinojo, kas darėsi naktimis vasarą ir rudenį, kai mūsų rakūnų šeima (ir kartais skunksas) ateidavo mus lankyti. Nebūtų akių sudėjęs.

Bet šiuos nuotykius palikime kitam kartui. *P. P.*

SKAUTŲ AIDAS metams kaštuoja tik 3.00 dol. Tai maža išlaida.

Tuoju užsisakyk **SKAUTŲ AIDA** sau 1964 metams ir ragink savo pažįstamus jį užsisakyti.

SKAUTŲ AIDAS išsilaiko iš prenumeratos mokesčio. Juo daugiau prenumeratorių, tuo geresnis **SKAUTŲ AIDAS**!

MALŪNTILTIS

APYSAKA

ALVYDAS TAUTKUS

(Tėsinys)

Klemensas sujudėjo patenkintas. Atsitraukti jam dabar atrodė vienintelė išeitis ir išsigelbėjimas.

— Puiku! — šūktelėjo jis net per garsiai ir nuslinko pas savo vyrus.

Visiems buvo pranešta trauktis. Pasiruošimas truko vos keletą minučių.

Sukilėliai slinko į miško gilumą. Petras ėjo šalia Klemenso. Abu vadai tarė, kaip toliau veikti. Buvo sutarta, kad Petras su savo grupe pasiliks arčiau, seks sargybinių judėjimą ir prieš aušrą, jei bus patogus momentas, bandys sargybinius nuginkluoti tyliai; jei ne, pirmasis šūvis reikš kautynių pradžią, ir Rodinskio geriau ginkluota grupė puls tiesiog traukinį iš šono, sargybinius palikdama Petro grupei.

Petrui pasirodė, kad jau per toli nueinama, ir jis įsakė savo vyrams pasilikti. Vieta buvo labai gera — dauba, apaugusi avietynais. Rodinskis nukeliavo tolyn.

Nebuvo girdėti jokio garso iš traukinio pusės, išskyrus duslų garvežio šnypštimą, kai kada trinkelėdavo kažkas vagono duris. Visa tai Petro vyrų nejaudino. Jiems dabar buvo idomus sargybinių pasiskirstymas. Todėl Petras, nieko nelaukdamas, pasiuntė du vyrus žvalginėti. Parinko greitus, vikrius Miškaičių berniukus. Išlipo jie iš daubos ir dingo tamsoje.

Likusieji stovėjo ištempę, suveržę diržus, suspaudę rankose šautuvus. Nematė vienas kito, bet pažino iš judesio ar šnibždėsio. Minutės buvo ilgos, kaip dienos. Šitaip kažko laukti buvo visiems baisi kančia. Visi širdies gelmėse troško, kad tik greičiau viskas prasidėtų ir išsispręstų — vienaip ar kitaip. Laukti kautynių yra

sunkiau, negu kovoti. Šitai patyrė šią naktį kiekvienas čia stovįs Miškaičių sukilėlis.

— Sėskim... — staiga nutraukė tylą Petras, — jie mūsų negirdi, nebijokim...

Vyrai atsiduso ir sėdosi, kur stovėjo.

— Kvailai padarėme, — šūktelėjo kažko nepatenkintas balsas.

— Kas yra, Jokūbai? — nustebęs paklausė Petras, pažinęs Miškaičių vyrą iš balso.

— Reikėjo pulti, kai tik jie iš traukinio kaip pamišę lindo...

— Būtum jau dabar ant durtuvo pasimovęs, — kažkas jam atsakė.

— Ne aš, o Rodinskis, užtat jis ir bijojo, — nepasidavė Jokūbas.

— Vyrai, nustokit, — isikišo Petras draudžiamu balsu, — padaryta, padaryta... Nieko blogo dar neatsitiko... Mes juos po vieną surankiosim...

Kažkas garsiai nusispiovė. Petrui pasigirdo, kad Jokūbas. Bet tuo ir buvo baigtas pokalbis. Niekas daugiau nieko nebesakė. Tylą suardė artimas šlamesys. Visi vyrai pašoko ir griebėsi ginklų. Pro avietynus šokte išoko žvalgai.

— Petrai, — šūktelėjo uždusęs žvalgas, — sargybinių visai netolį, ten, kur ateidavom šluotoms kotų...

— Jų ten matėm du, o kiek toliau kitus du, — aiškino antras.

— Gerai, eime, — staiga įsakė Petras, — laikas pradėti, — Jokūbai eime, kas dar su manim, reikia aštuonių vyrų... Kiti likite...

Petrą nusekė septyni vyrai.

(bus daugiau)

Worcesterio, Mass., akademikės ir vyr. skautės bei kandidatės dalyvauja programoje Neringos vietininkijos sueigos metu.

E. Meilaus nuotr.

♦♦♦♦♦ MŪSŲ JAUNIESIEMS ♦♦♦♦♦

LAIKRAŠTIS, PADARYTAS IŠ SNIEGO

(Iš lordo R. Baden-Powellio raštų)

Kokiu būdu laikraštis gali būti padarytas iš sniego?

O štai kaip: dažnai, žiemai atėjus, didelės snaigių armijos — šimtai, tūkstančiai, milijonai, bilijonai — padengia žemę, ir iš jų pasidaro laikraštis, pilnas naujienų, kurias kiekvienas šaunus skautas gali perskaityti.

Iš pradžių atrodo, kad viskas balta ir tiek, tik atidžiau įsižiūrėjus matomi įvairūs ženklai: ženkleliai, kurie kaip tik ir perduoda mums įdomias žinias.

Eik su manim ir pabandykime perskaityti, ką sniego laikraštis mums praneša.

Kas čia? Čia *žvirblelis* - na bagėlis išėjo pasivaikščioti.

Iš kur aš tai žinau? Matai, broleli, paukščiukai, gyveną krūmuose, paprastai šokinėja, suglaudę abi kojeles.

Zylės pėdsakai būtų mažesni, o *kėkšto* — didesni. Stambesni paukščiai ir tie, kurie gyvena ant žemės — *fazanai*, *vištos* — paprastai žygiuoja vienas, du, — kaire, dešine.

Vandens paukščiai, pavyzdžiui, *antys*, *žąsys*, *gubės*, krypuoja ant savo didelių, plokščių kojų, kurių pirštai, atsukti į vidų.

Ką matome čia? *Žvirbliukas* sustojo ir ėmėsi su didoku bulkos gabaliuku. Paskui vėl šokinėjo ir vilko grobį su savimi: jis aiškiai įsispaudė sniege.

Bet paukštelis negalėjo viso gabalo sulesti, o jo vis dėlto nė-

ra. Vadinasi reikia kitur pažiūrėti.

Taip, ten guli gabaliukas, ir aplink jį vėl matyti žvirblio pėdsakai.

Bet kas ten susikryžiuvo su jais? Nugi, *zuikis*-puikis, *kiškis*-piškis buvo išėjęs pasivaikščioti.

Gal *zuikis* - puikis išgąsdino žvirblį? Ne. *Žvirblelis* šoko per zuikio pėdas, vadinasi, jis čia buvo po jo. Be to, manau, *zuikis* būtų pagriužinėjęs bulkutę, jei būtų ją užtikęs pakelyje. Ar sutinki su manimi?

Bet kodėl vargšas *žvirblelis* staiga nustojo šokinėjęs ir, palikęs bulkutės gabalėlį, nuskrido?

O, matau jau!

Ten yra kitų pėdsakų. Kas slenka taip atsargiai, kad jo užpakalinės kojos beveik žengia ten, kur buvo priešakinių kojų pėdsakai? Tuo būdu atrodo, kad iš viso palikti tik du ženklai vietoje keturių.

Tai gerbiamoji *katė*! Ir ne taip sau atėjusi, bet užsimanusi pamedžioti Jos pėdsakai vis artėja ir artėja prie žvirblio, ir jos neramiai judanti uodega vos, vos paliečia sniegą vienur, kitur.

Ką reiškia šis staigus judesys? Ji pasispiria ilgomis užpakalinėmis kojomis, metasi į dešinę, į kairę, ir nubėga dideliais šuoliais! Dabar žinau: *Meškis* - *Peškis* pradėjo ją vytis! Štai jo pėdsakai, dideli, gilūs, išspyrę

Mamos talkininkė.

Reg. Vaitkutės pieš.

sniego į visas puses, toks smarkus buvo tas baisus *šuo*.

Jo savininkas p. Kempė nepritarė *Meškiui*: sustojęs jis trypė kojomis ir barė šunį.

To neužteko: pagriebęs savo lazda, senukas metė ją į šunį.

Vargšas *Meškis*-*Peškis*, atsiprašinėdamas už nevykusį elgesį, atkiūtino pas savo poną, atnešdamas jam lazda burnoje aiškiai matai — ar ne? — kad p. Kempės pėdsakai neina iki tos vietos, kur lazda buvo, bet šuns pėdsakai veda ten ir atgal pas p. Kempę, nes lazdos ten nebėra.

Viskas gerai pasibaigė; niekas nenukentėjo.

Ponas Kempė nuėjo namo, jo lazda paliko galias skyles sniege. *Meškis* dzimbino paskui jį.

Medžiotoja katė nubėgo, iškėlus uodegą į orą. *Žvirblelis* na bagėlis čirškia ant tvoros. *Kiškis*-*Piškis* šildo save šiltame, sausame urvelyje.

Ir kas atsitiks su sniegu? Jis ištirps saulutėje ir vėl pakils į padanges, kur kelias jomis debesyse.

Kai panorėsi vėl paskaityti sniego laikraštį su manimi, iš debesų, gal, pasipils vėl milijonai snaigių ir vėl eisime pėdsakų ieškoti.

Išvertė *Pilkoji Pelėda*

JŪROS SKAUTAVIMAS

Reikia manyti, kad kas skaito šias eilutes yra skautybės ieškotojas, žmogus, kuriam rūpi dalykai už jo patyrimo horizonto. Gal jau turite problemų, kurios atsirado vadovaujant jūros skautų draugovei ir ieškote pagalbos šioms problemoms išrišti. Gal rūpi vyresniojo amžiaus skautai, kurie, atrodo, nebesidomi įprasta skautų programa, ir klausiate savęs, ar jūros skautavimas neatnaujintų jų užsidegimo. O gal visai neturite skautiško patyrimo, bet nuoširdžiai mėgstate laivus ir vandenį ir jaučiate norą perduoti šį susidomėjimą berniukams, kodėl ir gilinatės į jūros skautavimą.

Visvien, kodėl skaitote šias eilutes, priežastis, kodėl mes rašome, lengvai apibudinama.

Pirmiausia, norime jums kuo aiškiausiai aprašyti iš plačiai surinktų patyrimų, kokio tikslo turėtume siekti, o po to ruošiamės pasiūlyti keletą praktiškų, būdų, kaip galima būtų turėti daugiau pasisiekimo jūros skautavime.

Tad pradėdam nagrinėti tikslą. Mes vadiname jį jūros skautavimu, bet tikrai tokia prasme, kaip kad žmogus, plaukęs laivu iš vieno taško į antrą, sakosi atlikęs kelionę jūra. Galėjo būti daug priežasčių, kodėl jis pasirinko laivą vietoje lėktuvo, bet kelionės tikslas liko tas pats: pasiekti norimą vietą. Jūros skautavimo tikslas yra išugdyti berniukus gerais piliečiais skautybės metodais, panaudojus nuotykius ant vandens kaip sveiką priemonę berniukui sudominti ir jį lavinti.

Skautybė nėra vienintelis sąjūdis, kurio tikslas vesti berniuką į laimingą ir sveiką gyvenimą savo krašte. Skautybė taip pat nesiskiria pastebimai nuo kitų berniukų organizacijų supratimo apie berniukų lavinimą.

Kas yra skautybė?

Skautybė pasižymėjo ne tiek patčių siekiamųjų idealų skirtumu, kiek metodais, vedančiais prie šių idealų. Kaip tik šiais savo metodais skautybė prasiskynė kelius, kuriais berniukai ir užsidegė.

Skautybės metodai yra tiek pat jūros skautavimo dalis, kaip kad kitų skautavimo formų, ir mes parinkome šį skyrių pradžiai, kad būtų visiškai aišku, jog, nors mūsų programos būtų ir kažin kiek nuspalvintos laivininkystės esencija, jos nepasieks savo tikslo, jei nebus tikros skautybės dvasios, kylančios iš vado ir apėmusios visus skautus.

Galima pacituoti sakinį iš kitos knygos tuo reikalu, kur sakoma: "Jei pasitaiko draugovė ar skiltis, kur visą dėmesį skiria plaukimui ir jūrininkystei, tikslas nebus pasiektas; bus, gal būt, išugdyti jūrininkai, bet ne jūros skautai."

Kas yra toji skautybės dvasia, svarbiausias mūsų lavinimo veiksnys? Pažiūrėkime, ką lordas Baden-Powellis sako savo knygoje "Skautų Vadovėlis" (Aids to scoutmastership): "Skautybė yra žaidimas, kuriame vyresni broliai gali duoti savo jaunesniesiems broliams sveiką aplinką ir skatinti juos užsiimti sveikais užsiėmimais, kuriais jie išugdytų savyje pilietiškumą."

Šiame sakinyje yra keletas svarbių žodžių, kurie ne tikrai paaiškina skautybės dvasios reikšmę, bet taip pat mini metodus, kuriais ją galima išugdyti.

Pirmasis iš tų žodžių yra žaidimas. Mes žaidžiame, norėdami atsigauti. Kažkaip norisi pažaisiti, pajudėti, pasimiklinti. Skautybė, būdama žaidimas, kaip tik todėl ir patraukia berniukus: tai yra kažkas, ko jie nori natūraliai, iš vidaus. Visuose skilčių užsiėmimuose turi būti gyvas akstinas prašokti kitus, kuriuo pasižymi visi geri žaidimai.

Iš Tom Browne knygos
SEA SCOUTING.

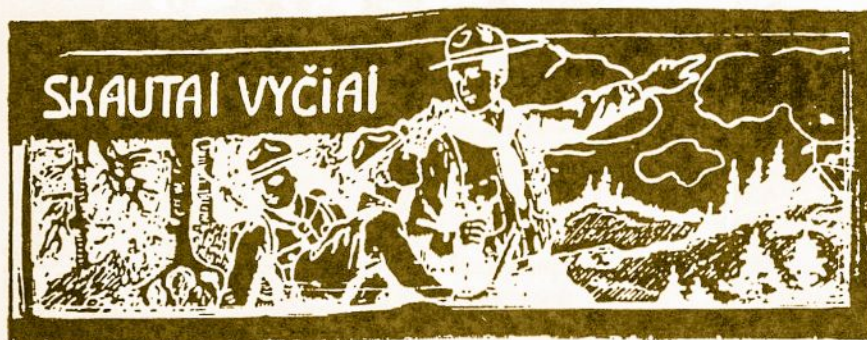
Skautiškajame žaidime taip pat turi būti ir truputis tos dvasios, kuri pakelia smūgius — pralaimėjimus arba nusivylimus be skundimosi arba desperacijos. Šioji tikslingo žaidimo laimingoji dvasia turėtų būti pastebima visoje skautiškoje programoje ir neturėtų ribotis trumpais žaidimo protarpiais, numatytais darbo arba egzaminų įtempimui atleisti.

Tokia dvasia nėra būdinga vien skautybei. Ji pastebima beveik visų sėkmingų berniukų organizacijų užsiėmimuose. Jose taip pat rasime daug draugiško supratimo ir bendro pasididžiavimo geru šeimos vardu suaugusiųjų vadovų ir berniukų santykiuose.

Liesdamas vyresniojo brolio laikyseną, kurios ieškome skautų vadove, Baden-Powellis aiškina, kad vadovas neturi būti nei įsakas karininkas, kuris nuolat leidžia įsakymus, nei žaidimo draugas, kuris tik dalyvauja žaidimuose ir dalinasi su berniukais jų lengvais laimėjimais. Skautų vadovas turi daug daugiau teisių ir pareigų. Jis turi būti berniuko tikras draugas, vedąs jį savo didesniu patyrimu ir sugebą, savo jautrumu, vaizduote ir pavyzdžiu, patraukti skautus taip, kad jie veržtųsi siekti geriausių dalykų gyvenime ir pažintų džiaugsmą, kylantį iš to, kad dalinamasi geriausiais dalykais su kitais.

Antras svarbus žodis Baden-Powellio sakinyje yra "aplinka". Niekas neįtakoja berniuko būdo labiau už aplinką. Gyvenimas po atviru dangumi, neišsėmiami Dievo kūrinii lobis, smagus draugiškumas skiltyje, žaidimai ir gerasis darbelis; pagaliau vadovo pavyzdys ir bandymas išmėginti savo vadovauti gabumus skiltyje kaip tik ir yra toji skauto gyvenimo aplinka, kuri padeda skautui ugdyti būdą, kaip kad vėjas, saulė ir lietus duoda jaunam medeliui augimo kryptį.

Viena iš svarbiausių įtakų skauto gyvenime yra įžodis ir skautų istatai. Juose yra visas mūsų skautybės tikslas, ir tose draugovėse, kur jų nepaleidžia iš akių, skautybės dvasia labiausiai gyva.

SKAUTŲ VYČIŲ LAVINIMO PRINCIPAI

TIKSLAS:

Skautų vyčių tikslas visiškai aiškus: tęsti palaipsniui besiplėtojantį lavinimąsi pilietiškumui ir tarnauti bendruomenei plačiausia prasme, remiantis ankstesniųjų skautybės šakų pagrindais.

Tai daryti pagal skautybės įkūrėjo R. Baden-Powellio nurodymus būdu, kuris tinka vyrams maždaug nuo 17 ligi 23 metų amžiaus. Iš skautų vyčių nelaukiama daugiau, bet iš jų laukiama, kad kas daroma, būtų gerai daroma.

TRYŠ PAGRINDINĖS SĄLYGOS:

Šiam sk. vyčių šakos tikslui pasiekti reikia trijų dalykų:

1. *stiprios būrelio vadovybės;*
2. *tinkamos sk. vyčių laikysenos;*
3. *patrauklios ir suprantamos lavinimo programos.*

Daug pareina nuo programos, nes, jei ji netinkama, sk. v. šaka negalės atlikti savo paskirties.

Vadovams duota gera proga įrodyti, kad palaipsniškame pilietiškumo ugdyme yra vieta ir sk. vyčių šakai.

DU LAVINIMO PRINCIPAI:

Sk. vyčių lavinimo planas nėra sudarytas apgraiškomis ar skubiai, bet visur jis yra išaugęs per daugybę metų.

Jis remiasi dviem pagrindiniais principais, kurie turėtų būti rūpestingai gyvendinami.

Vyčiavimas yra „brolija, kurią riša tarnavimas ir atviras laukas“.

Jau šis aptarimas iškelia abu lavinimo principus, teoretiškai tvirtai pagrįstus gerų sąjūdžių sk. vyčių šakos lavinimui, ir jų taikomus.

I-sis PRINCIPAS

Vyčiavimas turi apimti aiškias skautavimo žymes, būtent:

- a) *atvirų laukų atmosferą ir*
- b) *skautų būdo bei elgesio idealus.*

Pirmiausia apie „laukų atmosferą“.

Tarptautinis Skautų Biuras 1948 m. apklausinėjo visas registruotas skautų sąjungas apie vyčiavimą. Vienas klausimas buvo toks: „Kokie normalūs skautų vyčių lauko užsiėmimai?“.

Atsakymas buvo: „Stovyklavimas ir iškylavimas bei visi kiti pažangesni lauko užsiėmimai. Lauko žaidimai ir sportas. Nekiekvienas sk. vyčių būrelis tai atlieka, bet tų dalykų tikimasi.“

Visiems žinoma, kad daugeliu atvejų šie dalykai nebuvo įvykdyti ir todėl su pagrindu galima liūdnei sakyti, kad ne vienas jaunas skautas buvo vyčiavimui prarastas... nebūnant progoms tęsti patrauklius, įprastus skautiškus

užsiėmimus, kurie berniuką ligi tol išlaikė sąjūdyje ir atvedė prie sk. vyčių amžiaus.

Jau dėl vien tos priežasties sk. vyčių programa bei veikla turi apimti stovyklavimą, pioneriją, iškylavimą, gamtos pažinimą ir pan. O vyrų, kurie šiais dalykais nesidomi, neturėtų būti sk. vyčių būrelyje. Ten jiems ne vieta!

Bet jokių būdų nepakanka patrauklumo skautiškiems užsiėmimams. Reikia dar kai ko.

Čia jau turime pabrėžti *skauto būdo ir elgesio idealą*. Džiaugtis skautiškais užsiėmimais tėra išorinis požymis. Skautui ir sk. vyčiui reikia ir „išvidinės dvasinės malonės“, kurią įpratę vadinti trumpai *skautų dvasia*, išaugusia iš skautų įžodžio ir įstatų.

Žinoma, kad skautų dvasia netiek atsiranda nuo lavinimo, kiek nuo palaipsniško persiėmimo ja.

II-sis PRINCIPAS:

Tai *išlygintos asmenybės idealas*. Vyčiavimas ruošia tarnauti bendruomenei arba, kaip BP išsireiškė, „jie žaidžia piliečių žaidimą“.

Skautybė siekia išugdyti išlygintą asmenybę arba, geriau pasakius, tokią asmenybę, kuri turėtų išlygintą laikyseną gyvenimo atžvilgiu.

Daugelis žmonių turi savo ypatingai mėgiamas sritis, kuriose jiems dažnai lengviau sekasi veikti. Tokie per daug užsiima mėgiamais dalykais ir apleidžia kitus, labai svarbius, bet mažiau jų mėgiamus. Tuo būdu jų lavinimasis ir veikla darosi nelygūs, ko skautybėje norima išvengti.

Skautybė turi savo vaistus prieš šleivą lavinimą ir ugdymą.

B.

DIENA, KADA NEBUVO MOKYKLOS

Žadintuvas garsiai subirbė ir Algis, neatsimerkęs, įspaudė mygtuką.

Kad dar kiek pamiegojus... nors penkias minutes! Bet kažkokie balsai iš virtuvės jau veržiasi į Algio sąmonę.

Su kuo mama ten kalba? Ar tai ne tėčio balsas? Jis ne darbe. Kodėl?

Berniukas išeina porą žingsnių į koridorėlį ir klausia:

— Kas yra? Ar tėtis namie?

Pasigirsta trumpas juokas.

— Tu, miegaliau, pažiūrėk pro langą ir sužinosi, kas yra.

Atitraukęs tamsias užuolaidas, Algis net išsižiojo: per naktį buvo giliai prisnigę ir dar tebesnigo ir pustė.

— Pranašavo sniegą, bet nečiau, kad taip daug, — pagalvojo berniukas. Kaip išeisime? O gal nebus pamokų?

Greit nusiprausęs ir apsirengęs Algis už kelių minučių atsirado virtuvėje, kur jo tėvai pusryčiaudami šnekučiavo.

— Na, ką sakysi, sūnau? — paklausė p. Bartys. — Gerokai prisnigo, ką?

— Ir dar vis sninga, — atsiliepė motina. — Tu nė nežinai, kad šiandien nėra mokyklos. Autobusai neina, nes keliai dar nenuvalyti.

— Nors kartą šventė, — nudžiugęs pareiškė Algis. — Turiu daugybę darbo namie. Gal su tvarkysiu pašto ženklus, kurių daug prisirinko.

— Ir išsikasime, kai nustos pustė, — pareiškė tėvas. — Tuo tarpu parašysiu kelis laiškus. O mamytė tegul tik ruošia skaniai pavalgyti. Tokią dieną apetitas kaip vilko.

Suskambėjo telefonas.

— Taip, ponio Jokūbaitienė. Algis jau atsikėlęs, — atsiliepė mama. — Čia ir jis.

Algio išraiška pasikeitė, įsitempė.

— Sargis tikrai užpustytas? Vargšas šuo... Manau, kad galėsiu padėti... Tikrai ateisiu... Nesirūpinkite... Iki...

— Ponas Jokūbaitis serga, šuo užpustytas, prie tvarto negalima prieiti. Klausia, ar neatkasčiau. Galiu eiti, tiesa? — pranešė tėvams.

— Gal mes abu, — pasisiūlė tėvas. — Tau vienam per daug.

— Leiskite man vienam. Užteks tėčiui darbo aplink namus, — prašė Algis. — Aš greit juos atkasiu, prašau!

— Tegul eina, tėteli, — atsiliepė motina. — Jis jaunas, gal nepakenks. Tik užsimauk dvejas kelnės, ikišk blauzdas ir guminius botus...

— Žinau, mamytė. Apsirengsiu kaip į žiemos iškylą.

Kada Algis, paėmęs kastuvą, išėjo iš namų, jis dėvėjo ilgais bota, trumpu, šiltu švarkeliu, megsta kepure, užtraukta ant ausų, ir dvejas pirštines.

Pamojęs pro langą žiūrindamas motinai, jis ėmė pamažu kastis pirmyn.

Žemė, ant kurios stovėjo Barčių namai, kadaise priklausė Jokūbaitiams, Amerikos lietuviams. Atvykę iš Lietuvos prieš maždaug penkiasdešimt metų, jie įsitaisė ūkelį. Pats Jokūbaitis dirbo fabrike anapus upės, o žmona rūpinosi gyvuliais ir daržu. Įnamio padedami pasistatė tvartus, vištinką, malkų sandėlį, mažą pieninę ir rūkyklą prie kelio. Valgė savo, dar parduodavo šį tą,

ir gyveno gražiai. Ypač tokių gerų daržų mažai kas turėjo kaimynystėje.

Bet laikai pasikeitė. Jokūbaitių vaikai išėjo gyventi kitur, pats Jokūbaitis išėjo į pensiją ir jo žmona, nors dar ir augino gražius daržus, bet jau netokių didelių. Karvių teliko dvi, vištų ir kiaulių nebebuvo.

Kada Barčiai apsigyveno Jokūbaitių kaimynystėje, Algis buvo šeštame skyriuje. Neilgai truko ir jis nuoširdžiai pamilo ūkininkus, ypač Jokūbaitienę, kuri jam visuomet buvo ypatingai maloni ir jį vaišindavo skaniais lietuviškais valgiais.

Per ketveris metus laikas nuo laiko padėdamas, berniukas išmoko važiuoti traktoriumi, krauti šieną, šerti karves ir jas milžti, valyti tvartą, kasti bulves, padėti darže. Laiko turėdamas niekuomet neatsisakydavo nueiti ir pykdavo, jei jam parėjus, namiškiai sakydavo:

— Persirenk greičiau: atsiduodi karvėmis.

Dabar rausdamasis taką pas kaimynus per gilų sniegą, Algis neįtūtė šalčio. Jis visas veržėsi pirmyn, širdyje kalbėdamasis su Sargiu.

— Palauk, šuneli, jau ateinu. Atkasiu tave... Viskas bus gerai...

Tai pripustė... Nesitikėjai, ką? Jau tuoj atkasiu.

Taip mintimis karščiudamasis, berniuko stiprios rankos ramiai kasė sniegą į šalis, kad galėtų žengti siauru takeliu. Buvo skautaudamas išmokęs daryti, kas reikia. Juo didesnis būdavo uždavinys, juo tiksliau bandydavo atlikti.

Kada Algis vėl kelintą kartą sustojo pasilsėti ir pakėlė akis, jis pamatė užuolaidą Jokūbaičių priebutyje atitrauktą ir Jokūbaitienę mojančią jam.

— Aš jau čia, — sušuko jis linksmai, nors moteris ir negalėjo jo girdėti, ir pamojo ranka.

Tada ėmė akimis ieškoti šuns būdos. Nesimatė jos visai, tik sniego pusnys ten, kur ji stovėjo, buvo dar didesnės.

— Kas, jeigu jis neišlaikė? Sušalo? Užtroško? Bet ir žmonės išbūna gyvi sniege, — kalbėjo sau berniukas. — Jis turi būti tvarkoje! — ir vėl ėmė kasis pirmyn jau šuns būdos kryptimi.

Pagaliau prisikasė; kastuvą atsimušė į būdos sieną. Dar keletą kastuvų, dar... ir štai Sargis atsiliepia, inkščia, loja.

Algis nevisai gerai mato, bet kažkas didelio, minkšto šoka į jį, beveik apverčia jį ir bėga, šoka.

Kada berniukas, prisikasęs prie

Skyrių tvarka
ps. R. Pakalnis
20 Oak Leaf Dr.
Waterbury 8,
Conn. USA.

BRAZILIJA – 1954 m.

1954 liepos 27 — rugpiūčio 3 d.d. Inderlagos, Sao Paulo priemiestyje įvykusiai tarptautinei stovyklai atžymėti, Brazilijos paštų valdyba išleido vieną, mėlynos spalvos pašto ženklą 1.20 crs. vertės. Ženklo išleidimo, pirmos dienos data pasirinkta rugpiūčio 2 d.

Ženklo paveikslu paimta foto nuotrauka paminklo, kurį padovanojo Čilės jaunimas Brazilijos skautams už jų pagalbą 1923 m. įvykusio žemės drebėjimo Čilėje metu. Paminklo atidengimas ir pašventinimo ceremonijos įvyko 1923 gruodžio 2 d. Praia do Flamengo, Rio de Janeiro mieste. Paminklo autorius

trobos durų, įleidžia šunį, jis mato, kad nesulaikomos džiaugsmo ašaros bėga per Jokūbaitienės veidą.

Tik tada jis pajunta, kad ir jo lūpų kampučiai sūrūs.

Dabar jau prisikasti prie tvarto atrodo lengva. Įėjus beveik

ir skulptorius čilietis Fernando Thauby. Paminkle yra iškaltas toks įrašas:

Čilės jaunimas — Brazilijos broliams skautams.

Viso buvo išleista milijonas ženklų. Ženkilai atspausdinti mėlynais dažais baltame popieriuje. Šio pašto ženklo autorius yra Orlando Maia, paruošęs projektą minimam ženkliui, pasinaudodamas foto nuotrauka "Sgt. Macon". R. P.

tamsu, nes akys nepripratusios. Bet jau sutinka gyvulių šiluma ir, pastovėjęs užmerktomis akimis ir vėl atsimerkęs, Algis mato karves, atsukusias į jį savo galvas didelėmis, maloniomis akimis.

— Na, Marge, na, Juode, kaip sekasi? Šilta čia, ką? O kaip su pusryčiais? Su pienu? — džiaugėsi Algis, braukdamas per karvių kaklą. — Ateis šeimininkė, palaukit. Jau ji čia.

Algis padavė karvėms šieno ir atsirėmė į pertvarą. Girdėjosi tik tai karvių patenkintas glemžimas ir pieno čiurlenimas.

Ir visa tai įvyko tą dieną, kada nebuvo mokyklos.

MŪSŲ PRITYRIMAS

KAIP SPĖTI atstumą, plotį, aukštį ir svorį

Kartais naudinga — ir visuomet įdomu — mokėti spėti atstumą, aukštį, plotį ir svorį. Retai kas nešiojasi matuoti įrankį, todėl gera naudotis kita priemone: savim.

Ar žinai savo pėdų ilgį? Aštuoni inčai? Gerai. Dešimts kartų dėdamas koją prieš koją, turėsi 80 inčų, arba 6 pėdos ir 8 inčai, arba, dar kitaip, 2 jardai su trupčiu. Įsidėmėk tą tarpą, kad akis priprastų.

Dabar imk matuoti savo kambario plotį ir ilgį savo pėdomis. Paversk inčais.

Dabar išmatuok savo žingsnį. Ženk paprastai, lengvai, nei didindamas, nei mažindamas savo žingsnio. Kiek žingsnių turi žengti, kad nueitumei, pvz., 10, 20, 25 jardus? Pamažu įprasi spėti atstumą.

Lietuvoje matuodavome centimetrais (cm) ir metrais (m). Metras turi 100 centimetrų. Būdavo lengva skaičiuoti metrine sistema, bet Amerikoje priprantame prie angliško matų. (Džiaukimės, kad bent neturime bėdos su svarais ir šilingais ir penais — anglų svaras turi 20 šilingų ir šilingas 12 penų).

Įdomu dalyvauti žaidimuose ar varžybose, kur rei-

Tuoj po įžodžio! Džiaugsmas Vasario 16 gimnazijoje. Gera pradžia tolimesniam prityrimui.

kia nueiti tam tikrą pėdų arba jardų skaičių arba atspėti atstumą. Fotografuojant taip pat naudinga žinoti savo žingsnių ilgį.

SKAUTŲ ŽINGSNIS

Eiti skautų žingsniu reiškia žingsniuoti tam tikrą žingsnių skaičių ir paskui bėgti riščia tokį pat skaičių. Nueik 20 žingsnių ir po to bėk 20 ir pamatysi, kad gana sparčiai toli nueisi ir nepervargsi; be to bus lengviau išmatuoti nuotolį.

LAIKAS

Nueik mylią neskubėdamas ir patikrink, kaip ilgai užtrukai. Jei kas nors pasakys, kad iki tam tikros vietos yra viena ar dvi mylios, žinosi, kaip ilgai tau truktų nueiti.

PLOTIS

Liniuote išmatuok savo delno, sprindžio, rankos iki alkūnės ir iki peties ilgį. Įsidėmėk, nuo kurio taško iki kurio taško bus pėda, dvi pėdos, trys pėdos arba jardas. Sis dalykas bus ypatingai naudingas, kai teks matuoti medžiagos arba virvės gabalą.

Stovykloje dažnai prireikia inčo pločio lazdos, pagalio. Bus lengva, kai žinosi, kurio piršto narys yra inčo ilgumo.

AUKŠTIS

Ar žinotai, kad galima pieštuku išmatuoti medžio aukštį? Galima, ir štai kaip: paprašyk draugą, žinantį savo ūgį, atsistoti prie medžio kamieno. Nueik gerą gabalą, tada ištiesk ranką su pieštuku kumštyje. Primerk vieną akį ir nykščiu pažymėk pieštuke draugo aukštį. Po to išmatuok medį tuo pieštuko pažymėtuojų gabalu.

Įsivaizduokime, kad draugo aukštis 5 pėdos 8 inčai, t. y. 68 inčai. Pridėjęs pieštuką suskaičiavai, kad medis maždaug $4\frac{1}{2}$ kartų aukštesnis už draugą, t. y., jis yra 306 inčų arba 8 jardų ir 18 inčų.

SVORIS

Įdomu pasimankštinti spėti svorį. Parvežus maisto produktus, galima atskirti tuos daiktus, kurie sveria, sakykim, 1, 2, 5 svarus. Tada pradėdame kilnoti juos viena, kita ranka, lygindami, tartum svėrdami. Pamažu įgauni jausmą ir gali imti spėti kitų daiktų svorį, aišku, vis tikrindamas, ar atspėjai.

Nė nepajutęs būsi igijęs dalį skautamokslio ir dar be to linksmai praleidęs laiką. Ir nenustebk, jei kada nors nė pats nepajusi, kaip imsi skaičiuoti žingsnius arba domėtis, kiek svarų sveria supakuoti stovykliniai daiktai. Tegul kiti; jei nori, klampoja per gyvenimą, nepajausdami santykių tarp daiktų: būdamas žvalus skautas džiaugsiesi kiekviena proga lavinti visus savo pojūčius.

B. Sk.

BŪK SVEIKAS

Smagu gyventi, kai esi sveikas. Smagu dirbti ir žais-
ti, smagu jausti, kad jėgos stiprėja mankštinantis, ir
viskas darosi dar idomiau.

Skautas dalyvauja varžybose, lenktynėse, iškylauja
ir stovyklauja. Susipažinęs su skautavimo technika, jis
stengiasi išvengti pavojų sveikatai ir rūpinasi prižiūrėti
ją.

Jis žino, kad labai daug pareina nuo jo paties, nuo
jo rimto noro būti sveiku. Net ir tokiais atvejais, kai
tenka ieškoti gydytojo pagalbos arba gultis į ligoninę,
žmogus savo laikysena gali padėti sau ir net jį gydan-
čiam gydytojui.

Taigi svarbu tinkamai suprasti sveikatos reikalus
ir realiai laikytis tų reikalų atžvilgiu.

KA REIKIA ŽINOTI APIE SAVO SVEIKATOS REIKALUS?

Nebūtinai žinoti visą žmogaus anatomiją ir fiziolo-
giją bei mokėti mediciniškus pavadinimus. Bet reikia
suprasti, kad kiekvienas turi būti laikas nuo laiko dak-
taro apžiūrėtas, nors jis ir gerai jaustųsi. Daktaras pa-
tikrins tam tikrus dalykus, ir ta proga patogu pasi-
klausti jo rūpimais sveikatos klausimais.

Skautas turi išmanyti prižiūrėti savo dantis ir akis ir
kaip išsilaikyti sveikam kūnui ir dvasiai.

Žmogaus augimas labai surištas su maitinimu, to-
dėl svarbu žinoti, kokie valgiai geriausi augančiam ir
besivystančiam skautui.

Sužeidimams ir užkrėtimams išvengti gera susipa-
žinti su viešosios sveikatos ir jos apsaugos reikalais.

Žmogaus kūnas yra didelis stebuklas ir brangi dova-
na. Jo globa ankstyvoje vaikystėje pavesta tėvams, bet,
pasiekęs skauto amžių, gali ir pats pradėti stengtis iš-
silaikyti sveikas ir tvirtas, tik visai rimtai to norėk ir
daryk tai, kas sveika. Niekomet negalvok, kad "lep-
šiška" žiūrėti savo sveikatos ir stengtis ją sustiprinti:
tikras susirūpinimas tikrai liudija, kad esi suaugęs ir
protingas. Niekas nekritikuoja profesionalo sportininko,
kad tas laikosi specialios dietos ir gyvenimo būdo.
Būdamas skautas gerai žinai, kad pūslės ant kulnės
gali sugadinti visą iškylą, ir kad paprastas peršalimas
arba vidurių negalavimas stovykloje vargina tave ir
tavo draugus skautus.

KAIP NAUDOTIS TURIMOMIS ŽINIOMIS

Tavo laikysena sveikatos atžvilgiu tokia pat svarbi,
kaip žinios. Kokią naudą iš žinojimo, jei jis nepritaiko-
mas. Dar blogiau: žinojimas bus visiškai nenaudingas
ir net kenksmingas, jei sukels nuolatinį perdėtą, nepo-
zityvų susirūpinimą savimi ir baimę susirgti visokiomis
girdėtomis ir negirdėtomis ligomis.

I viską žiūrėk ramiai ir protingai. Visų pirma prisi-
taikyk įgytas žinias apie įplovimus, skausmą, maistą,
dantis bei užkrėtimus. Dirbtinai nekenkėk ir nesistenk
būti herojumi: būtų tik neprotinga.

Antra, nesiskusk kiekvienu menkniekiu ir nesisie-
lok: atlik, kas reikalinga, ir pamiršk apie tai.

Tikriausiai atsimeni girdėjęs, kad žmonėms iš rū-
pesčio skauda galvą, vidurius arba net nugarą. Mokinu-
kas ne kartą vemia prieš egzaminus, sportininkas prieš

Skautiškasis lavinimas stiprina sveikatą ir ugdo būdą.

varžybas. Tai nereiškia, kad jie suvalgė ką nors bloga,
bet kad jie bijo arba labai pergyvena.

Jei ką nors skauda, **nesikankink**: sužinok, kas yra,
ir, gavęs patarimą, sek juo. **Daryk** ką nors.

Išidūręs surūdijusia vinim pasirūpink gauti injek-
ciją prieš užkrėtimą, nedelsk ir nusiramink.

LAIKYSENA LABAI SVARBI

Kartais sunku išvengti nesusirgus arba nesusižeidus,
nors ir būtum labai atsargus.

Pasitaiko ir labai rimtai susirgti, bet ir tokiu atve-
ju ligonio laikysena be galo svarbi. Gali pasimokyti iš
ligos ir pasveikęs dvigubai džiaugtis proga vėl aktyviai
dalyvauti gyvenime; gali, deja, ir nepasimokyti ir nuo-
lat kalbėti ir galvoti apie savo sunkumus ir pamažu
nuodyti savo gyvenimą ir kankinti kitus žmones.

Nepasiduok juodoms mintims. Kiek sveikatos turė-
tumei, visuomet bandyk ją stiprinti. Prisimink visus
tuos, kurie mums duoda kilnų pavyzdį: motinas, besi-
rūpinančias šeima iš vežiojamos kėdės; tėvus, gulinčius
ant nugaros ir vis dėlto uždarbiaujančius; akluosius,
kurčius ir nebylius, besimokančius amatų, ir daugybę
berniukų ir mergaičių, turinčių šiaip visokių sunkumų
ir jiems nepasiduodančių.

Skautų Aidas savo skyrelyje **BŪK SVEIKAS** tau
bandys padėti geriau suprasti sveikatos reikšmę, nes,
dar kartą pabrėšime: **sveikata yra didelis turtas ir do-
vana.**

TAVO SVEIKATOS PATIKRINIMAS

Nors jaustumėis ir visiškai sveikas, turėtumei pasi-
rodyti gydytojui bent kartą per metus, o savo dantis
patikrinti du kartą per metus.

Daug žmonių teneina pas gydytoją jau susirgę. Jie
nepagalvoja, kad gydytojui tiek pat rūpi išlaikyti mus
sveikus, kaip kad padėti mums pasveikti susirgus.

Eidamas pas gydytoją kartą per metus sveikatai pa-
tikrinti, nereikalauji, kad jis rastų kokią nors ligą:
nueini vien todėl, kad nori išitikinti, jog viskas gerai.
Jis pataria, kaip išsilaikyti sveikam, ir duoda tau pro-
gos paklausti, jei kas nors neaišku, tau rūpi arba tave
vargina.

Žiūrėdamas į sveikatos patikrinimą tokiomis akimis,
dėkosi už proga susitikti su gydytoju jo kabinete.

(B. d.)

Naujasis LSS Tarybos Pirmininkas sk. EDMUNDAS KORZONAS

Gimęs 1909 liepos 1 d. Veliuonoje, Kauno apskr.

Skautų organizacijon įstojo 1922 rugsėjo 22 d. Telšiuose. 1924 m. — draugininko pavaduotojas. 1925-27 m. vadovauja naujai įsteigtam jūrų skautų vienetui. 1927-29 m., bestudijuodamas Kaune, Studentų Skautų D-vės narys.

1930-34 m. atlieka teisinio darbo praktiką prie Šiaulių Apygardos Teismo.

1935-39 m. Jurbarko vietininkijos vietininkas.

1945-49 m. vadovauja įsteigtai Landshuto skautų vietininkijai, Vo-

kietijoje. LSS Tarybos narys nuo 1948 iki 1954 m. 1956-57 m. Vydūno Vardo Šalpos Fondo reikalų vedėjas. 1961-62 m. Akademinio Skautų Sąjūdžio Pirmininkas.

1929 m. pakeltas į paskautininkio, o 1936, į skautininko laipsnį.

Už nuopelnus skautijai 1938 m. Aukštosios Panemunės stovykloje apdovanotas Lelijos Ordinų, o 1948 m. III Tautinėje stovykloje Alpėse apdovanotas Padėkos Ordinų.

1963 išrinktas LSS Tarybos nariu, o 1964 sausio — LSS Tarybos pirminku.

ANGLIJOS RAJONAS

Iš 1963 m. veiklos

Lapkričio 20 d. Nottinghamo vietinio LAS organizacijos surengtame Tautos šventės minėjime Nottinghamo Šiluvos dr-vės sesės ir kor. dr-vės Žirgų skilties broliai buvo pakviesti atlikti vakaro programą.

Šiluvos dr-vės dr-kės vyr. sk. v. sl. E. Zaveckienės pastangomis buvo pastatytas veikaliukas "Agento išdavimas".

Po turtingos tai dienai pritaiktos paskaitos pasirodė programos dalyviai — sesės ir broliai. Scenoje pastatytas nežinomo kario kapas, budi du uniformuoti skautukai, įvyksta montažas.

Sesės Snelytės padainuoja keletą gražių dainelių. Nottinghamo tauti-

nių šokių grupė šoka net penkias šokius. Šventės dalyviai atsidėjoja ilgu plovimu. Vakaro vadovas p. Galbuogis dėkoja skautams ir skautėms ir vakaro dalyviams. Sesei E. Zaveckienei ir sesei I. Snelytei i-teikiama po gėlių puokštę. Suskam-ba Tautos Himnas.

Svečių tarpe dalyvavo s. G. Zinkienė, ps. J. Maslauskas, s. v. v. sl. A. Gerdžiūnas, sesė Verbickaitė ir brolis Verbickas ir kiti vadovai bei skautai ir skautės.

Per linksmąją vakaro dalį iš toliau atvykę buvo vaišinami sumuštiniais ir šilta kavute. Vakaras visais atžvilgiais pasisekė.

Lapkričio 24 d. Manchesteryje įvyko Tautos šventės minėjimas. Skautai-ės turėjo progą pasireikšti ir atlikti programą.

Lapkričio 25 d. Ashbuornėje įvyko Brolijos vadijos posėdis, kuriam dalyvavo s. B. Zinkus, s. v. v. sl. A. Gerdžiūnas ir ps. J. Maslauskas.

Gruodžio 26 d. Nottinghamo buvo suruošta vaikams eglutė. Skautai su jaunimu atliko programą, kuriai vadovavo E. Zaveckienė ir p. E. Vainuorienė.

Gruodžio 28 d. Derbyje įvyko Anglijos rajono vadijos posėdis. Dalyvavo rajono vadas s. J. Alkis, s. B. Zinkus, s. G. Zinkienė ir visa eilė vadijos ir vienetų vadovų. Posėdžio metu aptarta visa eilė Rajono veiklos planų.

1964 sausio 3, 4 ir 5 dd. Derbyje įvyko Gilwellio kursai, kuriuose dalyvavo lietuvių skautų vadovas s. v. v. sl. A. Gerdžiūnas. 11 Gilwellio kursai įvyksta gegužės ir birželio mėn.

Sausio 11 d. Manchesteryje skautų tėvų komiteto pirmininko p. S. Karnausko ir visuomenės iniciatyva surengta vaikų eglutė, kurioje skautai turėjo progos pasireikšti. Buvo rinkta aukų Anglijos leidžiamam skautiškam leidinėliui "Budėkime!" pagerinti.

Sausio 11 d. vadeivė s. G. Zinkienė lankė Šiluvos seses Nottinghamo.

Sausio 11 ir 12 dd. ps. J. Maslauskas lankėsi Manchesteryje, kur tarėsi su Maironio dr-vės dr-ku s. v. v. sl. A. Jakimavičium, skautų tėvų kom. pirm. p. S. Karnausku bei visuomene.

LSS Anglijos rajono vadeivei s. G. Zinkienei reiškiamas vieša broliška skautiška padėka už visokią pagalbą, ruošiant Brolijos aplinkraščius į matricas ir p.

KAIP RAŠYTI ŽINUTES

Svarbu, kad rašys smulkiai pats žinotų, kas įvyko ir viską iširtų. Surasti, kas galėtų būti įdomu.

Nuo rašančiojo pareina ar skaitytojai sužinos, kas buvo įdomu ir kas sužinoti naudinga.

Sutvarkyk žinias taip, kad įdomesnės ir svarbesnės žinios būtų pirmiausios—jos patrauks skaitytojo dėmesį. Toliau galima paaiškinti, išplėsti, smulkiau papasakoti.

Patikrinti, ar viską parašei, ar sakiniai aiškūs ir ar neperilgi.

Savo nuomonės žinutėje, paprastai, nerašomos. Jei nori pasakyti, kad buvo graži parodėlė, rašyk, "Skautininkas toks-ir-toks sakė, kad parodėlė labai graži". Arba nerašyk "lankėsi daug svečių", o rašyk "lankėsi 23 svečiai".

Jeigu rašinėlis neilgas ir atsako klausimus — kur, kas, kaip, kodėl, kiek, kada, tada skaitytojas domėsis ir mielai rašinėlį perskaitys.

A. S. jr.

Būrelis skautininkų-ių Žalgirio vietininkijos dešimtmečio minėjime St. Catherines, Ont.

J. Dainoro nuotr.

Nottinghame, Anglijoje, Šiluvos dr-vės skautės ir Žirgų skilties skautai atlieka Tautos šventėje programą.

Sk. V. Mantautas užriša kaklaraštį sesei Brantaitei, davusiai išodį Worcesteryje, Mass.

E. Meilaus nuotr.

Bostono, Mass., skautų tėvų komitetas.

A. Bacevičiaus nuotr.

TIKU – TAKO ir ATSAKO

PRATIMAS Nr. 2.

I. SKAUTIŠKOJI DALIS

Uždavinys 1. Vertinama ligi 3 taškų. Kokius skautiškus veikalus yra parašęs lietuvių skautų sąjungos ikūrėjas v. s. **Petras Jurgėla**?

U. 2. Ligi 5 t. Skautybės ikūrėjo ir viso pasaulio skautų šefo lordo **R. Baden-Powellio** gyvenimas yra drauge ir labai įdomi istorija, kurią visiems pravartu gerai pažinti. Perskaitykite jo gyvenimo aprašymą ir atsakykite:

- kada ir kur jis gimė?
- kada jis vedė ir kas buvo jo žmona?
- kokią vestuvių dovaną jis gavo iš skautų?
- kiek jie turėjo vaikų, ir kokie jų vardai?
- kur ir kada jis mirė ir kur palaidotas?

U. 3. Ligi 2 t. Skiltininkas liepė "orientuoti žemėlapi."

- Kokius veiksmus atliksi?
- Ką tu pasieksi?

U. 4. 1 t. Jonukas pagavo varlę ir pradėjo ją kankinti. Skiltininkas jį sudraudė.

Kokiam skautų įstatui Jonukas nusižengė ir kodėl?

U. 5. 1 t. Ką skautas-ė bando daryti, kai jam ar jai sunkiai sekasi?

Worcesterio, Mass., vilkiukas Ed. Meilus uoliai dalyvauja skautų programose.

SKAUTIŠKOJO – LITUANISTINIO LAVINIMOSI VARŽYBOS

Skyrių redaguoja v. s. A. Matonis, 10 Edward St., Waterbury 8, Conn., USA.

U. 6. 1 t. Kokius mazgus gali panaudoti, kai nori virvę "prisirišti prie tvoros"? (pvz., pririšti arkliui, laiveiui ar p.).

U. 7. 1 t. Kiek viename svare telpa vidutinio dydžio: a) morkų, b) obuolių, c) pamidorų?

U. 8. 1 t. Ką gali palikti apleisdamas stovyklą?

U. 9. Ligi 2 t. Iškylos metu Vyto draugininkas liepė jam žygiuoti 140° kryptimi maždaug 2 mylias (kol pasieks miškelio aikštę su atskiru medžiu). Atlikęs ten skirtą uždavinį, Vytautas turi grįžti atgal vėl kompasu pagalba.

Kokia kryptimi (kampu) Vytautas turės žygiuoti atgal ir kodėl?

U. 10. Ligi 3 t. Kokio aukštumo yra, pvz., tau matomas anas telefono stulpas? Nupiešk visus tau žinomus būdus aukčiui matuoti.

U. 11. Ligi 3 t. Kaip tikrai vadinama ir kaip atrodo gyvenamoji vieta:

a) žvirblio, b) lapės, c) voverės, d) kregždės, e) špoکو ir f) bitės?

U. 12. Ligi 3 t. Pirmajai lietuvių skautų skilčiai, 1918 m. Vilniuje P. Jurgėlos ikurtai, priklausė ir dvi mergaitės. Vėliau mergaitės sudarė pirmąją skaučių skiltį, kuri netrukus išaugo į draugovę. Prašoma atsakyti:

a) kas buvo tos pirmosios skautės (vardai ir pavardės)?

b) kas buvo pirmoji skaučių skilties skiltininkė?

c) kuriuo vardu pasivadino pirmoji skaučių draugovė?

II. LITUANISTINĖ DALIS

U. 1. Ligi 3 t. Nemuno krantus puošia daugybė piliakalnių. Daugelį jų laikas jau apnaikino, o kiti net visai išnyko.

a) Paaiškink, kaip iš viso atrodo piliakalnis.

b) Išvardink dar tebesančius piliakalnius.

U. 2. Ligi 2 t. Paaiškink, ką reiškia šie žodžiai: a) stipinas, b) rūškanas, c) narta, d) gurgutis?

U. 3. 1 t. Kaip senovėje buvo vadinamas slėnis, esąs dabartiniame Vilniaus Gedimino aikštės rajone?

U. 4. 1 t. Lietuvoje dažnai būdavo minimi pavadinimai — Velnio tiltas ir Velnio pirtis.

a) Ką tie vardai reiškia?

b) Kur tos vietos yra?

c) Kuo ir kodėl jos buvo garsios?

U. 5. 1 t. Kuo įdomus ir kuo skirtingas nuo kitų yra Jurgaičių piliakalnis, pakelėje iš Šiaulių į Joniškį (netoli Meškuičių)?

Surask tą vietą Lietuvos žemėlapyje, kur nors pamatyk piliakalnio nuotrauką ir atsakyk.

U. 6. Ligi 2 t. Koks gražus Lietuvos Valstybės ženklas.

a) Vienu sakiniu paaiškink, kaip jis atrodo.

LIETUVIŠKOJI KNYGA

Tautinio išsilaikymo galia.

Kultūringa tauta turi savo spaudą: laikraščius, žurnalus, knygas ir p. Lietuviai turi taip pat labai rūpestingai puoselėjamą spaudą. Lietuviams savoji spauda yra ne tik kultūros reiškinys, bet ir tautinio išsilaikymo, savosios minties, savosios kūrybos, savojo socialinio pajėgumo apreiška. Be savo spaudos lietuvių negalės išlikti!

Spauda turi pasiekti lietuvius.

Laikraščiui leisti, knygai spausdinti visada reikia pinigų. Jie surenkami iš laikraščių prenumeratorių ir iš knygų pirkėjų. Jei jų yra daug, laikraščiai išsilaiko ir knygos vis dar leidžiamos.

Tautos lobiai neturi žūti.

Turime daug kultūrininkų, mokslininkų, rašytojų ir p., kurie gali

parašyti ir parašo labai svarbių lietuviams raštų. Tačiau tik maža dalis tų raštų išleidžiama spausdintu žodžiu. Dideli dvasiniai tautos turtais išnyks net nesurašyti, o ir parašyti veikalai sutrūnės rankraščiuose, jei jie knygos, žurnalo ar laikraščio pavidalu neateis į lietuvių namus.

Knygos reikia pirkti.

Visais būdais populiariausia lietuvių spauda.

Raginama įsigyti bent po vieną lietuvišką knygą per mėnesį ir taip kiekvieną kartą praturtinti savo lietuvių knygų rinkinius.

Tik po vieną knygą! Ir jau lietuvių knygos reikalai pagerės.

Uždirbantieji tai gali lengvai padaryti. Ir kiti gali pataupyti lietuvių knygai įsigyti pinigų. Per rankas perbėga daug smulkių centų, kurie, atsijoti, galėtų kas mėnesį į namus atvesti bent po vieną gerą mūsų knygą.

Be mūsų negali apsieiti.

Čia reikia kiekvieno dalies, įskaitant ir mus kiekvieną.

Ne tiek daug yra lietuvių laisvame pasaulyje. Svarbu, kad kiekvienas sąmoningas lietuvis stengtųsi įsigyti ko daugiausia lietuviškų knygų.

Tik tuo būdu galės išeiti vis naujų veikalų, naujų raštų, naujos kūrybos.

Tik tuo būdu stiprės visi lietuvių išsilaikymo darbai.

A.

Nauji Leidiniai

Vyt. Alantas. DRAMOS VEIKALAI.

Viršelis ir autoriaus paveikslas Ed. Vasiliausko. Vinjetės Vl. Vijeikio. Išleido Srovė. 1963 m. 385 psl.

Parduodama po \$5.00. Galima gauti ir autoriaus adresu: 15369 Freeland, Detroit, Mich. 48227.

Stambiame leidinyje idėti šie plačiai žinomo mūsų rašytojo scenos kūriniai.

1. Trijų veiksmų komedija **Buhalterijos klaida**.

2. 3 v. pjesė **Aukštadvaris**.

3. 4 v. komedija **Ragučio šaltinėlis**.

4. 3 v. komedija **Visuomenės veikėjai**.

5. 3 v. komedija **Šiapus uždangos**.

6. 3 v. komedija **Samokslas prieš savuosius**.

7. 3 v. drama su prologu **Žodžiai iš anapus**.

8. 3 v. drama **Penkios minutės prieš dvyliką**.

9. 2 v. pjesė **Kyla vėtra ūkanose**.

Turiningas ir gražus leidinys į sąvąsias šeimų bibliotekas skaitymams, o lietuvių teatro mėgėjams — ir vaidinti.

b) Galimai paprastesniu būdu, pvz., pieštuku, nupiešk jo kontūrus.

U. 7. Ligi 5 t. 1250 metais iš A pilies buvo pasiųstas raitelis su pranešimu. Atjojęs skirton vieton, jis rado, kad kelionės metu atskiros pranešimo dalys jam "tarboje" susimaišė.

Padėkite jam pranešimą sudėstyti reikiama tvarka, perskaitykite turinį ir atsakykite:

- koks maždaug buvo to pranešimo turinys?
- kieno siųstas ir iš kur?
- kam siųstas?

Susimaišiusios pranešimo dalys atrodė šitaip:

- paimti neįstengė. — Andriui iš Stirlando —
- Priešai buvo — Laukiu atvykstant —
- Livonijos Magistrai — mane apsupe —
- Mindaugas. — bet jos
- Vorutos pilyje, — Norėčiau apsikrikštyti. —
- pasitarti.

U. 8. Ligi 3 t. Nepriklausomos Lietuvos laikais Kaunas ilgą laiką buvo laikinoji sostinė. Tai gražus, moderniškas, plačiai išsiplėtęs miestas.

Surask to miesto planą ir išvardink visus Kauno priemiesčius.

U. 9. Ligi 3½ t. Čia minimi Lietuvos rašytojai naudojo tokius slapyvardžius:

Dėdė Pranys. Dobilas. A. Vienuolis. Aišbė. Žemaitė. Putinas. Lazdynų Pelėda.

Atpažink jų tikrus vardus ir pavardes ir išvardink bent po vieną jų parašytą veikalą.

U. 10. Ligi 2 t. Rask žemėlapyje 20 Lietuvos miestų, kuriuose gyventojų buvo ne mažiau kaip 4.000, ir išvardink tuos miestus.

PASTABOS:

- Dalyvauk šiose varžybose.
- Paragink jose dalyvauti ir kitus - kitas.
- Dalyvavimo sąlygos buvo paskelbtos š. m. Sk. Aido Nr. 1.
- Nesivaržyk susirinkti iš bet kur žinių, reikalingų atsakymams.
- Uždavinių sprendimus reikia bent per 14 dienų, gavus Skautų Aidą, siųsti šio skyriaus redaktoriui.

***** SNAIGĖS *****

Visi žinome, kaip snaigės atrodo, nes matome krautuvų langus žiemą papuoštus sidabrinėmis arba auksinėmis didžiulėmis snaigėmis, viniojame Kalėdų dovanas į snaigių popierių ir kabinome, gal, plastikos arba baltas šviečiančias snaiges ant eglutės. Galima tikėti, kad vaikai, sužavėti igytu darželyje nagingumu, primėtė daug popiėgaliukų ant grindų, bandydami iškirpti vis gražesnes ir įmantresnes snaiges iš popierio. Pagaliau neapsieis ir be tokių snaigių mėgėjų, kurie nebūtų išlipinę kambarėlių — o, gal, ir salionėlių — švelnių spalvų snaigių raštais.

Taip, mes žinome, kaip snaigės atrodo, bet buvo laikų, kada stebėjome ir žavėjomės tikromis snaigėmis, kurios tirpsta ant apsiausto rankovės, ant pirštinių rankos arba mikliai iškišto šilto liežuvio.

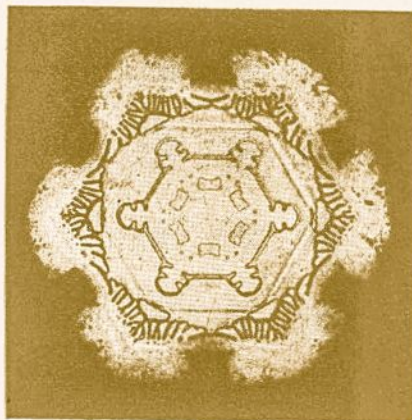
Ar neatrodo vakar, kad gyvenome Lietuvoje šaltą žiemą be centralinio šildymo ir, pabudę rytą rasdavome, langus išpuoštus gražiomis šalčio gėlėmis, — „užmūrytus“, kaip sakydavome, — ir reikėdavo stiklą šildyti savo kvapu arba trinti šlapiu pirštu, kad atsirastų skylutė pažiūrėti laukan nors ir viena akimi?

Juk tai buvo tada, kada, staiga pabudę naktį, stebėdavomės keista šviesa troboje; išlindę iš šiltos lovos ir prislinkę prie lango, su pasigėrėjimu sekėme sniegą tyliai krintant dideliais „ubago kšniais“ ant miegančių medžių, krūmų ir žemės. Grįždavome, į lovą turtingesni, da-

lyvavę gamtos reiškiny ir, tartum, pajutę ryšį su Dangumi.

Ūkyje netoli Jericho kaimelio Vermonto valstybėje gyveno žmogus, kurio dėka žinome, kad snaigės ir ledo bei šalčio gėlės turi neįsivaizduojamą daugybę pavidalų ir raštų, viena idomesnė ir gražesnė už kitą. Jo knygoje „Snow Crystals“ randame 2.000 snaigių ir daugybę sniego ir ledo gėlių nutraukų.

Wilson Alwyn Bentley gimė 1865 m. vasario 9 dieną savo tėvų ūkyje. Būdamas aštuonerių metų Wilson turėjo didžiulę Vermonte randamų paparčių kolekciją. Keturiolikos metų jis skambino šokiams visoje Jericho apylinkėje. Penkio-

liktąją gimimo dieną berniukas gavo savo mikroskopą po to, kaip jis buvo susipažinęs su juo kaimo gydytojo kabinete.

Atsitiko taip, kad tą dieną snigo ir Wilson, išėjęs į verandą, pagavo snaigę ir pažiūrėjo į ją per mikroskopą. Išpūdis buvo toks, kad jis šaukdamas kvietė brolių pasigrožėti. Tačiau snaigė ištirpo, ir reikėjo atšaldyti visą aparatą, kad bandymai parodyti šeimai naujai rastą grožį pasisektų.

Nuo tos dienos Bentley taip pamilo snaiges, kad fotografavo ir studijavo jas visą savo gyvenimą iki 1931 metų gruodžio 24 dienos, kada peršalęs savo „šaltnamyje“, mirė.

Pats snaigių fotografavimas buvo lengviausioji darbo dalis. Pastatęs pastogę ganykloje, Bentley iškišdavo aksomu dengtą padėklą pro du-

ris ir perkeldavo norimą snaigę medine lazdele ant mikroskopo stiklo, paskui nubraukdamas ją švelniausia paukščio plunksna prie lango. Iš anksto pritaikytas foto aparatas užfiksuoja snaigę. Po to prasidėdavo sudėtingas darbas, nes reikėdavo išryškinti pačią nuotrauką ir jos detales prieš tamsesnę foną.

Per vieną sniego audrą Bentley nutraukdavo 50-75 snaigių, kol pagaliau jų buvo 6.000. Pagal jų snaigės prasideda iš mažo oro drėgmės lašelio, sušalancio ir susikabinancio su dviem kitom panašiom kruopelėm. Tuo būdu aiškėja, kodėl visos snaigės turi šešis kampus.

Nieko nuostabaus, kad Bentley žavėjosi taip pat šalčio kristalais ant lango stiklo, vandens lašais ant sušalusios žolės, rasa dengtais vabzdžiais ir voratinkliais, nusvertais aušros perliniais lašeliais. Visa tai jis stebėjo ir fotografavo, norėdamas dalintis savo džiaugsmu su kitais.

Bentley greit pragarsėjo. Net kada pagaliau Vermonto universitete profesorius Perkins ir Amerikos oro departamento meteorologijos profesorius Humpreys tapo jo artimais draugais ir energingai prisidėjo prie „Snow Crystals“ pasirodymo, Bentley paliko tas pats kuklus, ištvermingas Vermonto ūkininkas, kuris jautėsi tepažinęs mažą gamtos grožio dalį.

Šiuo metu gili žiema. Dar daug kartų snigs ir šals. Mažos ir didelės snaigės keliaus per orą: kas jas fotografuos prieš tai, kaip jis ištirps? Juk jos vis kitokios, vis naujos. Ar nesusigundytumei?

G .S.

